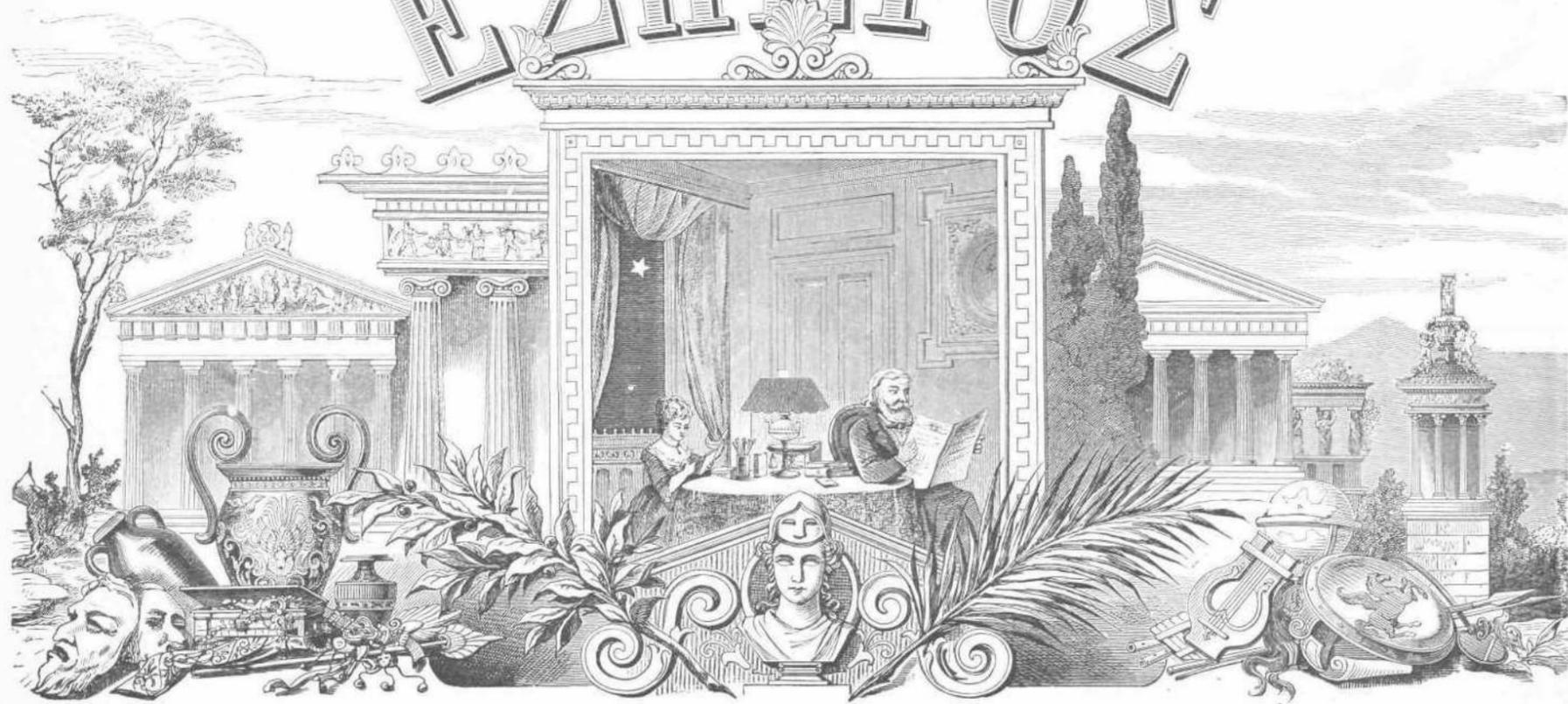

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Δ΄.

Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑ τῆ 113 Δεκεμβρίου 1884

Ἡμὴ ἐτησίᾳ
προπληρωθῆναι
εἰς χρόνον.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

ΑΡ. 87.

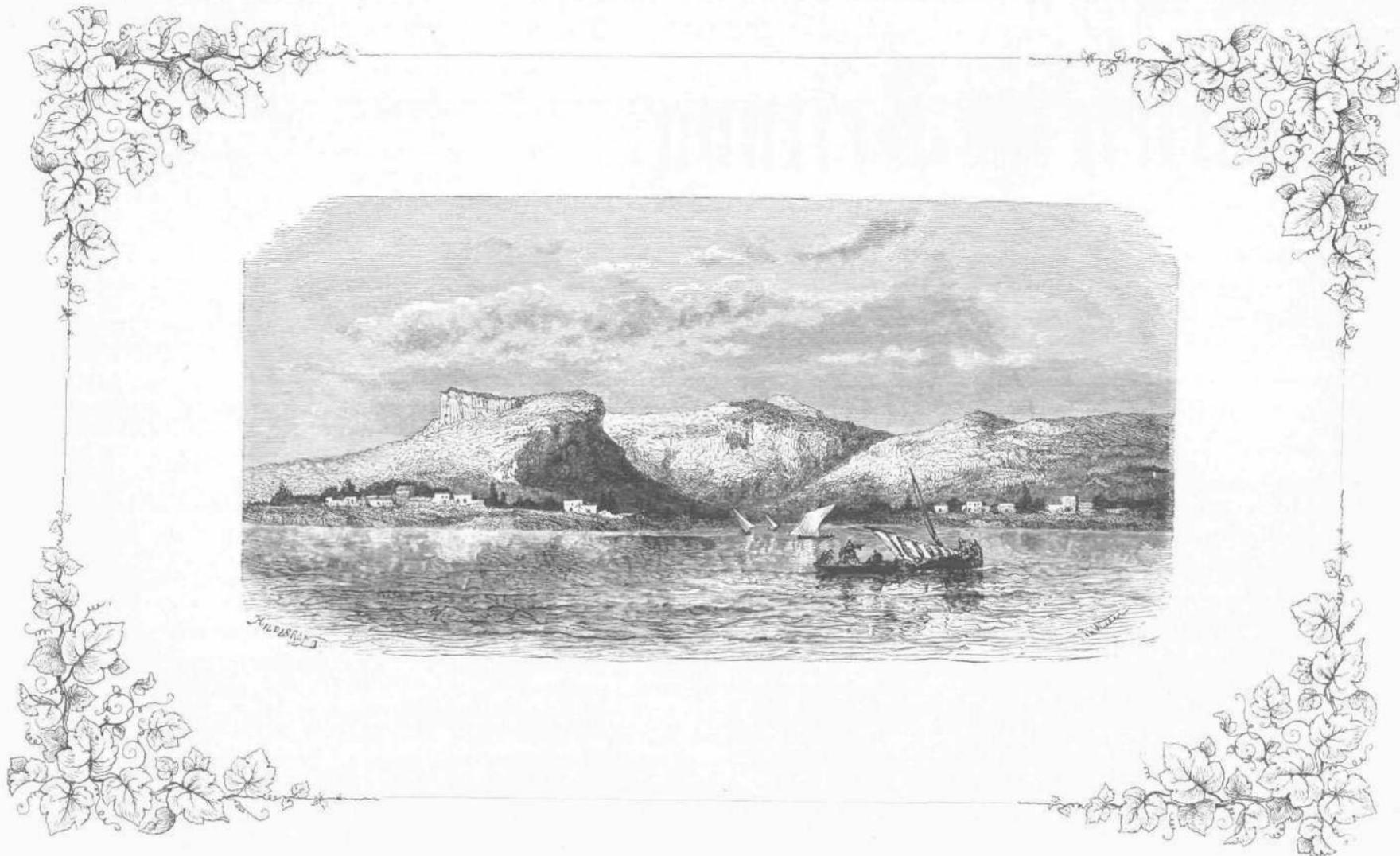
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἡ νῆσος Κέθηρα. — Περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς ἐπίστεως ἀρχῆς αὐτῶν (συνέχεια). — Ν. Ι. Γριέδης. — Ὁ ὀρθόδοξος. — Ἡ γαϊμαχία τῆς Χίου. Ἱστορικὴ μελέτη. — Ποίησις. — Ἡ ἡγεμονία Σογία Παλαιολόγων μεταβαίνοσα εἰς Ῥωσσίαν. — Ἡ προγκήπιτσα. Δῆγμα (συνέχεια). — Τὸ πν-

ρολογικὸν ἐν Καναδᾷ, ἐν καιρῷ χειμῶτος. — Περιοδεία εἰς ἄνω Αἴγυπτον (συνέχεια). — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Διήγηματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ νῆσος Κέθηρα. — Ν. Ι. Γριέδης. — Ὁ ὀρθόδοξος. — Ἡ ἡγεμονία Σογία Παλαιολόγων μεταβαίνοσα εἰς Ῥωσσίαν. — Τὸ προλογικὸν ἐν Καναδᾷ ἐν καιρῷ χειμῶτος. — Ὁ πρῶτος καταρράκτης τοῦ Νείλου. — Καγετίον παρὰ τὸ Ἄσσονάρ.

Η ΝΗΣΟΣ ΚΥΘΗΡΑ.

Η ΝΗΣΟΣ ΚΥΘΗΡΑ.

ὑπὸ Νικολάου Δελλακοβία.

Γεωγραφία. — Ὄνόματα καὶ πρότοι κάτοικοι. — Γεωλογία. — Κλίμα. — Ἀρχαιολογικὰ κατὰστασις. — Αἱ κατ' ἐποχὰς ἀλώσεις τῆς νήσου. — Προϊόντα. — Ἐσωτερικὴ κατάσταση καὶ διαίτησις. — ὕδατα μεταλλικὰ. — Καὶ τέλος μικρὰ τινας μνηστὰ προλήψεων.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ.

Ἄνατολικωτάτη αὕτη τῶν Ἰονίων νήσων, ἥτις διὰ τὴν γεωγραφικὴν θέσιν αὐτῆς παρέχει τὸ ἐνδιαφέρον εἰς τὸν ναυτιλλόμενον καὶ εἰς πάντα ἐν γενεῖ φιλομαθῆ κοσμοπολίτην, ἔνεκα τῶν ἀποτόμων ἀκτῶν αὐτῆς κεῖται πρὸς τὴν Λακωνίαν ἐν τῇ ἑξομότητι κολύμβου γειτνιάζουσα πρὸς Β. μετ' ἄκρωτήριον τοῦ Μαλέα, ἀπ' οὗ καὶ ἀπέχει περὶ τὰ 15 μίλια, πρὸς Μ. μετ' Ἀστυνοῦ πέλαγος, πρὸς Ἀν. μετ' τὴν νήσον Κρήτην, ἀπ' ἧς καὶ ἀπέχει περὶ τὰ 60 μίλια καὶ πρὸς Δ. μετ' ἄκρωτήριον τοῦ Ταϊνάρου. Ἐπιμήκης περίπου οὕσα ἔχει περίμετρον 8 1/2 □ μιλίων περικυκλούται ὑπὸ ὄρωσιν πολλῶν ἀλλὰ ἀσημάτων, ἃν κυριώτεροι εἰσὶν ὁ τοῦ Διακοπίου, Αὐλέμονος, Καφαλίου (ἐπιπέδου πρωτεύουσα) Ἀγίας Πελαγίας, καὶ ὁ τοῦ Μοδαρίου παρὰ τὸ ὄσιον καὶ ὁ ἱστορικός, λαμπρὸς καὶ ἐλικαιγῆς φάρος ἐξ ἀποστάσεως 40 μιλίων ἐνόρατος, ὑπὸ Ἀγγλων κατασκευασθείς.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ.

Ἡ παντελής ἔλλειψις ἰδιαιτέρας ἱστορίας τῆς νήσου κατέχει ἡμᾶς εἰς ἀγνοίαν διὰ τοὺς χρόνους τῆς πρώτης ἀποικίσεως τῆς νήσου, περὶ τῶν ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς ἑμῆς ἐποχῆς κατοίκων ὁ Θεουκιδίδης ἀναφέρει ὅτι ἦσαν Δωριεῖς ἄποικοι τῶν Λακεδαιμονίων, οὓς κατὰ τὸ ἔτος 423 π. Χ. ἐκστρατεύσαντες εἰς Ἀθηναίους ὑπέταξαν. Ἐκ τῶν διαφόρων χωρίων ἔμμεσων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων συμπεραίνουμεν ὅτι ἡ Ἑλληνικωτάτη αὕτη νήσος ὑπῆρξεν ποτε ἀκμαζομένη ὁ Ὀμηρος λέγει (Ἰλιάδ. Κ. 266—269).

“Τὴν ἴα ποτ' ἐξ Ἐλεῖνος Ἀμύντορος, Ὀρμενίδαι ἐξελετ' Ἀτάλκιος, πυκνὸν ὄμιον ἀντιπόρῃσας· Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κύθηρῳ Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήιον εἶναι. . . .” ἀπαντᾶται καὶ παρὰ τοῦ Ἀριστοτέλους ὑπὸ τὸ ὄνομα Πορφυροῦσα ἢ κατὰ τὸν Πλίνιον Πορφυρὶς ἔνεκα τῆς θαυμασίας πορφυρᾶς θαφῆς. Καὶ παρὰ τῆ Ὀδυσσεΐα τοῦ Ὀμήρου ἐν τῇ στίχῳ 81 τοῦ I ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Κύθηρα “παρέπλεγεν δὲ Κυθήρων” ὁ δὲ Θεουκιδίδης λέγει ἐστράτευσαν ἐπὶ Κύθηρα· ἐστρατήγησε δ' αὐτῶν . . . τὰ δὲ Κύθηρα νήσος ἐστὶ, ἐπίκειται δὲ τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν, Λακεδαιμόνιοι δ' εἰσὶν τῶν περὶ αὐτὴν καὶ κυθηροδίκης ἀρχῆ ἐκ τῆς Σπάρτης διδόντων αὐτοὺς κατ' ἔτος καὶ ὀπλιτῶν τε φρουρᾶν διέπειμπαν φῆι καὶ πολλὴν ἐπιπέλειαν ἐπιούσῳ. . . . (Θουκ. Βιβλ. Δ. κεφ. 53, 54, 55 . . .) (κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου) περὶ τῆς νήσου ποιεῖται λόγον καὶ ὁ ἡμέτερος Στέφανος ὁ Βυζάντιος “Κύθηρα νήσος πόλιν ὀνομαζομένην ἔχουσα πρὸς τῇ Κρήτῃ τῆς Πορφυροῦσα διὰ τὸ καλλιέστατος ἔχει πορφυρᾶς. — Ὁ δὲ Πausanias λέγει” Κύθηρα δὲ κεῖται μὲν ἀντικρὸ Βοιωτῶν, ἐς

δὲ Πλατανιστοῦνα — ἐλάχιστον γὰρ τῆς Ἡπείρου ταύτῃ διέστειχεν ἡ νήσος.”

ΓΕΩΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ.

Πλείστοι διηγούντο ὅτι ἡ νήσος ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς Πελοποννήσου ἔνεκεν μεταλλικῆς ἐνεργείας, ἐπὶ δὲ καὶ νῦν οἱ σεισμοὶ εἶναι ὄχι σπάνιοι ἄνευ ὄμοις καταστροφῶν. Ἡ ποιότης ἐν γενεῖ τοῦ ἐδάφους εἶναι ἐμπόδιον ἀνοπτέρου εἰς τὴν πρόδον τῆς καλλιέργειας καὶ φύτευσις· εἰς ἐκπληξὴν δὲ καὶ θυμασιμῶν, ἀληθῶς, ἐξεγείρει τὸν εἰς τὴν νήσον ταύτην περιπλέοντα ἔξω τῆς αἴφνης παρουσιαζομένης ἀγρίας προσόψεως τῆς, εὐχαρῆς δὲ καθίσταται ἂν ἐπὶ τῶν ἔσω τῆς νήσου διέλθῃ οὐτὶ μεθ' ὄλης τῆς τραχείας καὶ αὐχμηρᾶς ταύτης ποιότητος τοῦ ἐδάφους τῆς οἱ κάτοικοι κατίσχυσαν ἐν μέρει τῆς φύσεως καὶ δι' ἐπιπόνου ἐργασίας καὶ μάλιστα δαπανῶν κατάρθωσαν νὰ καλλιερῆσθαι τεμάχια τινὰ γῆς μικρᾶς ἐκτάσεως, τὰ μᾶλλον ὑπὸ τῆς φύσεως ἐνοήθησαν, ἄπειρο ποιοτήτων σχετικῶν ναῶν (ἴσως ὁ νῦν καλούμενος Ἄγιος Γεώργιος ἄνωθεν τοῦ Αὐλέμονος) παρὰ τῇ ὑποίῳ ὑπῆρχε ἄγαλμα γυναικὸς φερούσης Ἑλληνικῆν ἐνδυμασίαν, ἐξ οὗ καὶ τὴν κεφαλὴν ἄρχον τῆς νήσου ἐνετὸς ἐπὶ τινὰ πρότερον εἶχεν ἀφαιρέσει καὶ ἀποστείλει εἰς Ἑνταίαν. Πολλοὶ δὲ ὡς ὁ Jehan le Maire des Belges εἰς τὸ Illustration des Gaules, καὶ οἱ Spon καὶ Weeler ἐπιβεβαιώσαν ὅτι τοῦτο παρῖστα τὴν ὥραιαν Ἑλένην· Κατὰ δὲ τὸν DAPPER ἐν τῇ Description exacte des îles de l'Archipel, (Amsterdam, 1703), ἀναφέροντος τὰ ὑπὸ τοῦ Spon γραφόμενα περὶ τῆς ἀρχαίας πόλεως τοῦ θασιλέως Μενελάου, περὶ τῶν λουτρῶν καὶ ἀνακτόρων αὐτοῦ θεσπίει ὅτι ἐν Κυθήροις ὑπῆρχον· εἰς διαφόρους ἀκτὰς φαινόνται ἐπὶ τὰ λείψανα ἀρχαίων πόλεων, πύργου δὲ τινος καὶ οἱ τῆς “Παλαιχώρας” εἰσὶν ἐπὶ ποδὸς καὶ σειρὰ τειχῶν δεκνύουσιν εἰς διάφορα μέρη τῆς νήσου ἔχον ἀρχαίων μεγαλοπερῶν πόλεων.

ΚΑΙΜΑ.

Ἡ νήσος κειμένη ὑπὸ τὸν μαγνητικὸν καὶ γαληνιαῖον ὀρίζοντα τοῦ Κρητικοῦ πελάγους ἔχει κλίμα εὐκράδες καὶ θερπνόν· ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ τὸ θέρος διαρκεῖ 8 μῆνας, περὶ τὰ μέσα τοῦ ὁποίου ἡ θερμοκρασία ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς μέρει ἀνέρχεται μέχρι 30 βαθμῶν τοῦ ἐκαστομέτρου, καὶ τότε οἱ αὐχμηροὶ καὶ διψαλέοι θράχοι τῆς ἀνάπτουσι, οὗτος εἰπεῖν δίκην κλιμαθίου· ἐν ᾧ εἰς τὰ ταπεινότερα αὐτῆς μέρη καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἡ θερμότης συγκινεῖται ὑπὸ δροσεροῦ ζεφύρου καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐν πλείρῃ Ἰουλίῳ εὐρισκόμενος τις ἐν ταῖς κατωφερειαῖς ὑψηλῶν ὄρεων, ὅπου τὸν οὐρανὸν δὲν βλέπει, καὶ ὅπου ὕδατα καθαρὰ καὶ διαυγῆ ἐκρέουσι ἀφθονα, περιβάλλεται δὲ συνάμα ὑπὸ κήπων καλλιδένδρων καὶ κατασφῶν ὑπὸ τῷ γλυκῷ ἄρωμα τῶν πορτοκαλεῶν, λεμονεῶν, ροδακινεῶν, δαφνῶν, ὑπὸ τὴν πυκνὴν οἰκίαν τῶν πλατάνων καὶ τῶν λευκῶν, παρὰ τῇ φλεισθεοειδῇ θορόθῳ τῶν ὄρομῶν καὶ τῇ κελαδῆματι τῆς ἀγρόδος, θεσπῆς δὲν θέλει ἐπιμείνει εἰς τὰς πρώτας ἐντυπώσεις του, ἐν τῆς πρώτης ὕψεως τῆς νήσου. Οἱ πνέοντες ἄνεμοι κατὰ τοὺς πρώτους 3 μῆνας τοῦ ἔτους φέρουσιν ἀφθονὸν θροῦράς, ἀναζωγονοῦσι τὴν γῆν, καὶ διατηροῦσι εἶδος ἀνοίξεως μέχρι τέλους Ἰανουαρίου, ὅτε αἱ ἀμυδαλέαι καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ὄρων ὄργανος ἀνοθοῖσι καὶ χύνουσιν τὴν εὐωδίαν των ἐφ' ὄλης τῆς νήσου.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ.

Ἡ νήσος αὕτη ἥτις ἀπὸ τῶν ἀρχαιωτάτων χρόνων παρουσιάζεται κατακρημένη καὶ ἐρημουμένη ἐναλλάξ, εἶναι ἡ γειρόνοσ τὰς πλέον ἐνδιαφερούσας ἀναμνήσεις τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας· ὡς οὐδὰ ποτε διατριβῆ τῆς θεᾶς τῶν Ἐρωτῶν, καὶ τῶν Χαρῶν, καὶ ὡς σῶζουσα ὄχι ὀλίγα εἰρηπία, τὸν ναῦν καὶ τὰ λουτρά τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, εἰς ἃ καθήρχετο τις διὰ κλίμακα κατεσκευασμένης διὰ μεγάλων τετραγώνων λίθων, ὡς τὰ εἰρηπία δεικνύουσιν· περὶ τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ὁ Pausanias λέγει “ὁ ἐν Κυθήροις ναὸς τῆς Ἀφροδίτης ἦν ἀρχαιότερος ἐν Ἑλλάδι καὶ ἱερωτάτος πάντων· ὁ ναὸς οὗτος ἔκειτο παρὰ

τῇ σήμερον καλουμένη θέσει Παλαιόπολις” ἐν ἧ καὶ ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα τῶν Κυθίων. Τὰ περὶ τῆς θέσεως τῆς πόλεως μᾶς ἐπιβεβαιώσιν ἐπὶ αἱ καθ' ἑκάστην εὐρισκόμενα ἀρχαιότερα παρὰ τῶν κατοίκων τοῦ μέρους ἐκείνου. Κάτοικος πολλῶν ἀρχαιωτάτων εὐρεθέντων εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὑπάρχει ὁ ἐν Κυθήροις διαμένον συναξαριστὸς κ. Ἀπόστολος Θεοδορακάκης ἀνὴρ τυγχάνων παιδείας καὶ ἀρετῆς. Ἐκτὸς ἀρχαίων ἐρείπων ὑπάρχουσι πλείους ἀπολιθώσεων καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ θέσει τὰ “Κόκκαλα” παρὰ τῇ Ν. Α. πλευρᾷ τοῦ Καφαλίου, ἐπὶ δὲ ἐν τῇ δυτικῇ πλευρᾷ τῆς νήσου ὑπάρχει παρὰ τὸ χωρίον Μολοπόταμον σήληιον τῆς Ἀγίας Σοφίας καλούμενον, ἐνθα ἄπειρον γῆρας στοῦν ἐκ σταλακτίτου λίθου ὑπάρχουσιν συγκοινωνουσῶν ἀλλήλοις. — Ἐν τῇ συγγράματι τοῦ NICOLAS DENICOLAIS — Antiquites, Observées dans l'île de Cythère, παρατηρεῖ οὗτος ὅτι ὁ Πάρις μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς ὤραιας Ἑλένης συζύγου τοῦ Μενελάου, εἰς Κύθηρα κατέφυγε, καὶ ὅτι παρετήρησεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρου τινὸς εἰρηπία σχετικῶν ναῶν (ἴσως ὁ νῦν καλούμενος Ἄγιος Γεώργιος ἄνωθεν τοῦ Αὐλέμονος) παρὰ τῇ ὑποίῳ ὑπῆρχε ἄγαλμα γυναικὸς φερούσης Ἑλληνικῆν ἐνδυμασίαν, ἐξ οὗ καὶ τὴν κεφαλὴν ἄρχον τῆς νήσου ἐνετὸς ἐπὶ τινὰ πρότερον εἶχεν ἀφαιρέσει καὶ ἀποστείλει εἰς Ἑνταίαν. Πολλοὶ δὲ ὡς ὁ Jehan le Maire des Belges εἰς τὸ Illustration des Gaules, καὶ οἱ Spon καὶ Weeler ἐπιβεβαιώσαν ὅτι τοῦτο παρῖστα τὴν ὥραιαν Ἑλένην· Κατὰ δὲ τὸν DAPPER ἐν τῇ Description exacte des îles de l'Archipel, (Amsterdam, 1703), ἀναφέροντος τὰ ὑπὸ τοῦ Spon γραφόμενα περὶ τῆς ἀρχαίας πόλεως τοῦ θασιλέως Μενελάου, περὶ τῶν λουτρῶν καὶ ἀνακτόρων αὐτοῦ θεσπίει ὅτι ἐν Κυθήροις ὑπῆρχον· εἰς διαφόρους ἀκτὰς φαινόνται ἐπὶ τὰ λείψανα ἀρχαίων πόλεων, πύργου δὲ τινος καὶ οἱ τῆς “Παλαιχώρας” εἰσὶν ἐπὶ ποδὸς καὶ σειρὰ τειχῶν δεκνύουσιν εἰς διάφορα μέρη τῆς νήσου ἔχον ἀρχαίων μεγαλοπερῶν πόλεων.

ΑΙ ΚΑΤ' ΕΠΟΧΑΣ ΑΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ.

Ἡ νήσος αὕτη περὶ τὴν 4^{ην} ἑκατονταετηρίδα ὑπετάχθη εἰς τοὺς Μακεδόνας καὶ κατόπιν εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ἀπέτελεσε μέρος τοῦ ὅλου Ῥωμαϊκοῦ κράτους καὶ μετὰ ταῦτα τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας· περὶ τὴν 10^{ην} ἑκατονταετηρίδα περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Νορμανδῶν καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν τοῦ θασιλέως τῆς Νεαπόλεως· κατὰ τὸ 1380 στρατὸς μετὰ πλοίων τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας εἰσβάλων ἐκκρίσεν τὴν νήσον, ἧ ὑπ' ἱκανὸν χρόνον ὑπερησπίσθη κατὰ τῶν Γούρκων, οἵτινες ὄμοις τῇ 1716 προσέβαλον τὴν νήσον μετὰ τῶν Ἀλγερίνων, ἀλλ' ὁ ἀρχιστράτηγος Σουλμεθούργος, Σάξων, ἀνέστη ἀνδρείως καὶ τέλος ἀπέκρουσεν αὐτοὺς· εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἑνετῶν δὲ Κύθηρα παρέμεινον ἐπὶ 4 ὄλας ἑκατονταετηρίδας, τῇ δὲ 1798 περιήλθον εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν δημοκρατικῶν Γάλλων διὰ τῆς ἐν Καμπορομῆφ συνθήκης, μετὰ δύο δὲ ἔτη κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν Ῥώσων καὶ συμμάχων αὐτῶν Γούρκων· δι' οὐκαθίον δὲ ἀπὸ 21 Μαρτίου 1808 ἀπέτελεσαν μέρος τῆς Ἰονικῆς Δημοκρατίας πρωτεύουσας οὗσης τῆς Κερκύρας καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας Παύλου καὶ τοῦ τότε Σουλτάνου· μετὰ 7 ὄμοις ἔτη περιήλθον διὰ τῆς ἐν Τιλσίτῃ συνθήκης καὶ αὐθις εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Γάλλων· μετὰ τὴν πτώσιν ὄμοις τοῦ Ναπολέοντος (τῇ 1814) παρεχωρήθη ἡ νήσος εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀγγλων, καὶ ὑπὸ τούτους ἔμεινεν 49 ἔτη καὶ τέλος ἔτυχε ὡς καὶ αἱ λοι-

παὶ νήσοι τοῦ Ἰονίου Κράτους τῆς ποθητῆς ἐνώσεως μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου, συντελέσαντος εἰς τοῦτο καὶ τοῦ τότε ἦσαν Ῥωσσοῦστος καὶ νῦν ἀντιπροσωπεύοντες τὴν νήσον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινοβουλίᾳ κ. Κοσμᾶ Παναρέτου, ἀνδρὸς ἂν καὶ μὴ ἐκπαιδευθέντος, φύσει ὄμοις ἀγγίλου καὶ πολιτικοῦ ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ τριακονταετίαν ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς βουλευτοῦ.

(Ἐπιτετὸ τὸ τέλος.)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΑΣ

ΙΔΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΨΥΣΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΑΥΤΩΝ.

ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοῦθου.

(Συνέχεια.)

ΤΟΥΤΩΝ δ' οὕτως ἐχόντων ἀναγκαζόμεθα ἀναποδορίσως ἵνα παραδεχθώμεν τὴν ὑπαρξὴν ἰσχυροῦ τινος ἡθικοῦ τῶν ἐπιστημῶν συνδέσμου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἡθικῆς θέσεως ἐφ' ἧς ἐδράζομενον τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν συναφείας ἴσταται ἀκλόνητον ἐναντίον πάσης κατὰ αὐτὸ γινόμενης προσβολῆς. Naί, ἡθικῆς θέσεως, διότι αἱ ἐπιστῆμαι τότε μόνον ἀκτινοβολοῦσι μεγαλοπερῶς ἐκχέουσαι τὸ ἱερὸν φῶς αὐτῶν μέχρι τῶν ὀρίων ἐκείνων εἰς ἃ δύνανται νὰ ἐκτανθῇ ἡ τοῦ ἀνθρώπου γνώσις, ὅταν ἐδράζονται ἐπὶ τῆς στερεᾶς καὶ ἀκράδαντος θέσεως τῆς ἀληθείας.

Ὁ ἀνθρώπος φύσει ὀρέγεται τὸν εἰδέναι, χάρει δὲ ὑπερβαλλόντως ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει ἐπιστημονικῆς τινας ἀληθείας, ἥτις κεῖται παρὰ τὴν ὁδὸν τῆς ἐρεύνης ὡς ἄλλος τις οἰοῖται γίγασθαι καθέωδον ἐν σκοτεινῇ τινι ἀντροπῇ καὶ περιβεβλημένον τὸ μέλαν τοῦ ἀποδυμένου νεκροῦ περιάλυμμα. Πάντες δὲ οἱ διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης διερχόμενοι μὴ ἀφορμῶν τοῦ καλύμματος τοῦτου καὶ μὴ διαφωτισμένου τοῦ περιέχοντος αὐτὸν χώρου καθορῶσαν ἀπλῶς ἐν σκοτεινῇ εἰκόνι τὴν γιγάντιον αὐτοῦ μορφήν, οὐχὶ δὲ τὸ ὄλον σῶμα τοῦ γίγαντος τούτου. Οἱ δὲ βουλομένοι τὸν παραπορευόμενον τὴν ὁδὸν ταύτην ἵνα ἐκ τοῦ σύννεγγος ἀνιχνεύσωσι καὶ γινώσκωνται τὰ κατὰ αὐτὸν δέον νὰ παρατηθῶσι τὴν τυχόν καθοδηροῦσαν αὐτοὺς χεῖρα τῆς μεταίτητος, θέσους δὲ ἐπὶ τῆς ῥίνος τοῦ λογικοῦ αὐτῶν τοὺς δακτύλους τῆς σπουδαίτητος, καὶ οὕτω μετὰ ὄριμον καὶ θεσπῆν σκέψιν καὶ κατάλληλον τοῦ ἐπιστημονικοῦ φωτὸς χρῆσιν ἀποδυθῶσιν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπιζητούντες τὴν αἰσίαν ἐκθασιν αὐτοῦ. Καὶ ἐὰν μὲν δυναθῶσι νὰ ἄρῃσι τὸ ἐν λόγῳ κάλυμμα ὄφονται πάντως τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀληθῆ ὄντιν τοῦ γίγαντος τούτου, ἧτοι τῆς ἀληθείας· ἄλλως τε μένει οὗτος κεκρυμμένος μέχρις οὗ ἄλλοι ἐρευνῆται δεξιότερον ἐπιφελοῦμενοι τοῦ παρεχόμενου αὐτοῖς ἐπιστημονικοῦ φωτὸς δυναθῶσι θαρραλέως καὶ ἀκαμάτως ἐπὶ τὰ πρόσω χωροῦντες ἵνα περάνωσιν αἰσίως τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῶν ταύτην ἐπιχείρησιν. Ταῦτα δὲ ἐπιτευχθῶσιν πάραυτα ἐὰν ἀνοίγεται ὁδὸς εἰς πάντα τῆς ἐπιστῆμης ἐργάτην εἰς ἐρευναν καὶ ἀνακάλυψιν ἐτέρας ἐπιστημονικῆς ἀληθείας ἢ ἐργασίᾳ αὐτῇ ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον μεταδιδομένη χωρεῖ διηγετικῶς ἐπὶ τὰ πρόσω, ἐνίοτε ἀλλάσσει ἔδραν.

Πᾶσα δὲ ἀποκαλυπτομένη ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια λαμπυρίζουσα δίκην καιρομένης θραυλλίδος διαφωτίζει τὴν ὁδὸν πᾶσι τοῖς δι' αὐτῆς διερχομένοις καὶ νῦν ἀντιπροσωπεύοντες τὴν νήσον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινοβουλίᾳ κ. Κοσμᾶ Παναρέτου, ἀνδρὸς ἂν καὶ μὴ ἐκπαιδευθέντος, φύσει ὄμοις ἀγγίλου καὶ πολιτικοῦ ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ τριακονταετίαν ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς βουλευτοῦ. (Ἐπιτετὸ τὸ τέλος.) Πᾶσα δὲ ἀποκαλυπτομένη ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια λαμπυρίζουσα δίκην καιρομένης θραυλλίδος διαφωτίζει τὴν ὁδὸν πᾶσι τοῖς δι' αὐτῆς διερχομένοις καὶ νῦν ἀντιπροσωπεύοντες τὴν νήσον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινοβουλίᾳ κ. Κοσμᾶ Παναρέτου, ἀνδρὸς ἂν καὶ μὴ ἐκπαιδευθέντος, φύσει ὄμοις ἀγγίλου καὶ πολιτικοῦ ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ τριακονταετίαν ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς βουλευτοῦ. Πᾶσα δὲ ἀποκαλυπτομένη ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια λαμπυρίζουσα δίκην καιρομένης θραυλλίδος διαφωτίζει τὴν ὁδὸν πᾶσι τοῖς δι' αὐτῆς διερχομένοις καὶ νῦν ἀντιπροσωπεύοντες τὴν νήσον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινοβουλίᾳ κ. Κοσμᾶ Παναρέτου, ἀνδρὸς ἂν καὶ μὴ ἐκπαιδευθέντος, φύσει ὄμοις ἀγγίλου καὶ πολιτικοῦ ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ τριακονταετίαν ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς βουλευτοῦ. Πᾶσα δὲ ἀποκαλυπτομένη ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια λαμπυρίζουσα δίκην καιρομένης θραυλλίδος διαφωτίζει τὴν ὁδὸν πᾶσι τοῖς δι' αὐτῆς διερχομένοις καὶ νῦν ἀντιπροσωπεύοντες τὴν νήσον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινοβουλίᾳ κ. Κοσμᾶ Παναρέτου, ἀνδρὸς ἂν καὶ μὴ ἐκπαιδευθέντος, φύσει ὄμοις ἀγγίλου καὶ πολιτικοῦ ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ τριακονταετίαν ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς βουλευτοῦ.

Πᾶσα δὲ ἀποκαλυπτομένη ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια λαμπυρίζουσα δίκην καιρομένης θραυλλίδος διαφωτίζει τὴν ὁδὸν πᾶσι τοῖς δι' αὐτῆς διερχομένοις καὶ νῦν ἀντιπροσωπεύοντες τὴν νήσον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινοβουλίᾳ κ. Κοσμᾶ Παναρέτου, ἀνδρὸς ἂν καὶ μὴ ἐκπαιδευθέντος, φύσει ὄμοις ἀγγίλου καὶ πολιτικοῦ ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ τριακονταετίαν ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς βουλευτοῦ. Πᾶσα δὲ ἀποκαλυπτομένη ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια λαμπυρίζουσα δίκην καιρομένης θραυλλίδος διαφωτίζει τὴν ὁδὸν πᾶσι τοῖς δι' αὐτῆς διερχομένοις καὶ νῦν ἀντιπροσωπεύοντες τὴν νήσον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινοβουλίᾳ κ. Κοσμᾶ Παναρέτου, ἀνδρὸς ἂν καὶ μὴ ἐκπαιδευθέντος, φύσει ὄμοις ἀγγίλου καὶ πολιτικοῦ ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ τριακονταετίαν ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς βουλευτοῦ. Πᾶσα δὲ ἀποκαλυπτομένη ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια λαμπυρίζουσα δίκην καιρομένης θραυλλίδος διαφωτίζει τὴν ὁδὸν πᾶσι τοῖς δι' αὐτῆς διερχομένοις καὶ νῦν ἀντιπροσωπεύοντες τὴν νήσον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινοβουλίᾳ κ. Κοσμᾶ Παναρέτου, ἀνδρὸς ἂν καὶ μὴ ἐκπαιδευθέντος, φύσει ὄμοις ἀγγίλου καὶ πολιτικοῦ ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ τριακονταετίαν ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς βουλευτοῦ.

ἀποθέσωσιν τοῦ νοῦ, καὶ πολλῶν πλανῶν. Οὕτω δὲ, καὶ οὕτω ἐκ πάντων τούτων σκοπιθέντες τὴν διάνοιαν ἐπαλάθοντο τῆς ἀρχῆς ἢ μᾶλλον τοῦ ὄντος ἐκείνου, ὅπερ ἐστὶν ἡ θάσις καὶ ἡ ζωὴ παντὸς τοῦ ἐγῶ, καὶ ἐν ᾧ πάντες ἡμεῖς καὶ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐομέν.

Ἐπειδὴ δὲ ἐνθάδε γίνεται λόγος περὶ φιλοσοφίας, δέον νὰ εἰπωμεν ὅτιὰ τινὰ κατ' αὐτὴν ζητοῦνται· διὸ λέγομεν ὅτι κατὰ τὴν φιλοσοφίαν καὶ αὐτὴν ἐστὶ τὴν ῥητορικὴν, διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν τεσσάρῳ τινὰ ζητοῦνται. Πρῶτον εἰ ἔστι τι, δεύτερον τί ἐστὶ· τρίτον ὅποιον τι ἐστὶν καὶ τέταρτον διὰ τί ἐστὶ. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἐρευνᾶται κατὰ πρῶτον ἢ ὑπαρξὸς τοῦ ζητούμενου ὄντος· δεύτερον ἢ φύσις καὶ ἡ οὐσία αὐτοῦ· τρίτον αἱ ἰδιότητες τῆς φύσεως αὐτοῦ· καὶ τέταρτον ὁ σκοπὸς αὐτοῦ. Οὕτω δὲ καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες οὕτως ἐρευνῶντες ἐζητοῦν διὰ τῆς φιλοσοφίας τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ὑπερτάτης ἀληθείας*), ἣν ἐπινοοῦντο ἀντικειμένην φιλοσοφικῆς ἐρεύνης· ἀλλὰ τί ἐστὶ φιλοσοφία; Φιλοσοφία ἐστὶν ἔρεως πρὸς τὸ εἰδέναι, ἐν γενεῖ δὲ ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀρχαίων νόμων τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος· θεωρητικὴ δὲ φιλοσοφία ἡ ἐπιστήμη τῶν νόμων τῆς ἐνεργείας ἐκείνης, ἥτις στρέφεται περὶ τὰς ἐνοίας καὶ γνώσεις τῶν πραγμάτων· ἀλλ' ἐπειδὴ σκοπὸς πρώτος τῆς φιλοσοφίας ἐστὶν ἡ ἀπόλυτος ἀρμονία τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἔπειτα ἐνετύθεν κατ' ἀνάγκην ὅτι τῆς θεωρητικῆς φιλοσοφίας κύριος σκοπὸς ἐστὶν ἡ ἀπόλυτος ἀρμονία ἀπασῶν τῶν ἐνοίων καὶ γνώσεων, ἔπειτα ἐνετύθεν κατ' ἀνάγκην ὅτι τῆς θεωρητικῆς φιλοσοφίας κύριος σκο

Ν. Ι. ΓΝΙΕΔΙΤΣ.

Ο ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ.

(Μετά εικόνας, ἕνα σελ. 229.)

Ἀξιότιμε Κύριε συντάκτη τοῦ Ἑσπερου,

Ἀνευτοπόθη πρὸ μικροῦ, ῥωσιστὴ καὶ δευτέρᾳ ἔκδοσις τῆς μεταφράσεως τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὀμήρου ὑπὸ Ν. Ι. Γνιεδίτς ἦτις κατὰ τοὺς εἰδικούς ἐστὶν ἡ ἀρίστη πασῶν τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων, οὐ μόνον ἐν τῇ Ῥωσικῇ ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλαις διαλέκτοις. Ἐκ τούτου λαβούσα ἀφορμὴν, νομίζω ὅτι προσφέρω ἐνδιαφέρουσαν ἀναγνώσει τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ Ἑσπερου, ἀποστέλλουσα ὑμῖν, πρὸς καταχώρησιν, σύντομον τοῦ περιόδου μεταφραστοῦ βιογραφίαν, μεταφρασθεῖσαν ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ.

Τῇ 2 Φεβρουαρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, συνεπληρώθησαν ἑκατὸν ἔτη, ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ποιητοῦ, τοῦ περιόδου γενομένου διὰ τῆς εἰς τὸ ῥωσικὸν μεταφράσεως τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὀμήρου.

Καίτοι μὴ ἔχων κυρίως πρωτότυπον ἱκανότατα ποιητικὴν, ὁ Νικόλαος Ἰωάννου Γνιεδίτς, ὑπῆρξεν ἀνατιροῦχος ὁ ἀριστος τῶν ἐκτελεσάντων ἔργον τοσούτου δύσκολον, ἐμβατεύσας εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ πρωτοτύπου, καὶ τηρήσας τὴν δύναμιν καὶ τὴν χροιάν αὐτοῦ. Ἡ θαβεῖα γνώσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπῆλκεν αὐτὸν τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἀγγεῖται μόνον ἀπὸ τῶν ποιητικῶν οἰστρον, ὅστις ἐδοῦθη τὸν Ζουκόβσκιον εἰς τὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μετάφρασιν τῆς Ὀδυσσεΐας, ἡ δὲ ἐρευνητικὴ σπουδὴ τῶν βίωων ῥαφιδῶν πρὸ αὐτῶν αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ πρωτότυπον τόσον, ὅσον τὸ ἐπέτρειπεν ἡ ἀκαλλιέργητος ἐστὶ φιλολογικὴ τῆς Ῥωσικῆς γλώσσης, τὴν ὁποίαν ἡ δημοιοργία τοῦ τε Πούσκιου καὶ Λέρμοντοφ δύνανται δὲν εἶχον εἰσεῖται καταρτίσει. Κυρίως εἰπεῖν ἡ μετάφρασις τῆς Ἰλιάδος ἀποτελεῖ τὸν κύριον πυρῆνα τῆς ἐνεργητικότητος τῆς φήμης, καὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ. Εἶκοσι ἔτη δαπάνησε διὰ τὸ ἔργον αὐτό, παλαιῶν ἀπέναντι ἀκαταμάχητον δυσκολίαν πρὸς μετάφρασιν ἐπιπέτων, τῶν ὁποίων ῥόμβος ἡ ἐλληνικὴ γλώσσα, καὶ τὰ ὅποια ἀπαντῶνται ἀνά πᾶν κύριον ὄνομα, ὥστε ἡγαγκάσθη νὰ πλάσῃ πολλὰς λέξεις, ἕνεκα τῶν ὁποίων εἰς πολλὰ μέρη ἡ μετάφρασις φαίνεται πρωτότυπος.

Οἱ μακροὶ Ἀλεξάνδρινοι ὁμοιοκατάληκτοι στίχοι, διὰ τῶν ὁποίων κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Γάλλων ἐπειρήθησαν νὰ μεταφρασθῶσι πρὸ τοῦ Γνιεδίτς ἕτεροι ῥωσοὶ μεταφρασταὶ τῆς Ἰλιάδα, τόσον παρέβλαψαν τὴν ζωηρὰν τοῦ ὕφους εἰκόνα, ὥστε τὸ πρωτότυπον ἐφαίνετο ὄλις ἕξον τῶν μεταφράσεων ἐκείνων. Τὸ πλήρες ἐξάμετρον ἐδοῦθησεν αὐτὸν νὰ μεταδώσῃ πληρέστατα τὰς καλλοῦς τῆς ἀρχαίας διαλέκτου, ἡ δὲ ἑλλειψίς τοῦ ῥυθμοῦ τῆς ὁμοιοκαταληξίας δὲν ἐμπόδιζε καθόλου τὴν ῥέουσαν τὴν ἰδέων φορὰν.

Ὁ Πούσκιου λαθὼν ἀφορμὴν ἐν τινι ἐπιστολῇ πρὸς τὸν Γνιεδίτς ἔγραψεν

“Σὺ τὴν σιὰν ἀνέστησας τοῦ βίου Ἀχιλλεὺς ἀποκαλύψας εἰς ἡμᾶς τὴν μοῦσαν τοῦ Ὀμήρου, τὸ σκότος οὐ δέλλουσα, τὸ κρύπτον αὐτῆς τίως καὶ ἔδειξας τὸ μέγεθος τῆς δόξης τῆς ἀφῆρου.”

Αὐτὸς δ' οὗτος ὁ ποιητὴς ἀπὸ τῆς Ἰλιάδα ἐμπνευσθεὶς εἶπε τὸ γνωστὸν·

“Ἀκούω τὸν σιγήσαντα τῆς θείας γλώσσης ἦχον, καὶ ἐμπρὸς μου βλέπω καθαρὸν τοῦ γένους τὸν τύπον.”

Τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου “αἱ Συρακουσιανά” μεταφράσθησαν ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Γνιεδίτς ἀκριβέστατα, ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸ ὕψος ἐν ταῖς

μεταφράσεσι ταύταις εἶναι ἀνώτερον τοῦ ἐν τῇ Ἰλιάδι.

Πολλοὺ λόγου δεῖται εἶναι ἐπίσης αἱ μεταφράσεις τοῦ Σαίξπηρου καὶ Βολταίρου “Ἡ συνωμοσία τοῦ Φιέσκου ἐν Γενούῃ” τοῦ SCHILLER, αἱ διὰ τὴν σκηρὴν τροποποιήσεις τοῦ Λήρ, αἱ μεταφράσεις του ἐκ τῆς νέας Ἑλληνικῆς, καὶ αἰσιρὰ πρωτοτύπων στίχων καὶ εἰδύλλιον.

Ἄριστος ὢν ἀναγνώστης ὑπῆρξε διδάσκαλος τῆς ἀπαγγελίας τοιούτων καλλιτεχνῶν, ὡς ὁ τραγικὸς Καρατζήκης, Ἀσένκωφ καὶ Σαμενώφ. Ἐμίλησε πλειστάκις κατὰ τὰς φιλολογικὰς ἐσπεριδας, ἃς προσέκαλε ἐν τῇ Αὐλῇ ἡ Αὐτοκράτειρα Μαρία Θεοδορόβνα. Τὸ ὄνομά του τίθεται ἐν τῇ αὐτῇ μοίρᾳ ἐν τῇ τῶν Ζουκόβσκι, τοῦ Κριλόφ καὶ Καραμζίνου, καὶ ἀναγράφεται ἐν τῇ καταλόγῳ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν (lecteurs du Pavillon rose).

Ἐκ τῶν ἐλεγειακῶν αὐτοῦ ἔργων, τὸ ἐπισημότερον εἶναι τὸ ἐπιγραφόμενον “Δυμα” ἡ ἰδέα.

Ἡ τύχη, ἦτο δὲ ἐμὲ σκληρὰ καὶ ἀπειρή, οὐδέποτε μ' ἐθύωπουσε χεῖρ φίλη προσήνης!

Ἐρμος, μόνος, ἄρηστος ἐκ τῶν μικρῶν μου χρόνων, ἀγγυα τὸν βίον μου, μὲ στεναγμῶν καὶ πόνον, . . . Μόνος, τοῦ βίου τὰς γωνίας διήλθον πενιθάς, εἰς αἶ, καθὼς εἰς λυθῆκαί καὶ κασσιτῆρας κοιλιάδας, Οὐδέποτε μ' ἐθρότισε αἰὰ ἡ δένδρου κλώνος . . . καὶ τελευτήων ἔργων τὸν βίον μου καὶ μόνος . . .

Τὸ γῆρας μόνος ἀπαντῶ ἐν τῇ οἰκονομίᾳ, καὶ εἶμαι μόνος καὶ ἔρημος, ἐν μέσῳ κοινωνίᾳ . . .

Ἡ τύχη, ἦτο δὲ ἐμὲ σκληρὰ καὶ ἀπειρή! οὐδέποτε μ' ἐθύωπουσε χεῖρ φίλη προσήνης! . . .

Αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ὄρατον τὸ ἐλεγεῖον τοῦτο, γραφὲν ἐν μελαγχολικῇ τοῦ βίου σιγῇ δὲν ἀπεικονίζει τὸν ἀληθῆ βίον τοῦ Γνιεδίτς; Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ του κατὰστασις δὲν ἦτο ῥόδιος, οὐδὲ ἡδύνατο νὰ καυχήθῃ ἐπὶ τῇ κατ' οἶκον πολυτελείᾳ, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἡ φιλολογικὴ καὶ κοινωνικὴ αὐτοῦ θέσις, ἦτο ἀξιολόγητος. Ἐλκων τὸ γένος ἀπὸ ἀρχαίας παρὰ τὰ σύνορα οἰκονομίας, περατώσας τὰς σπουδὰς αὐτὸν ἐν τῇ Παναπιστημίῳ τῆς Μόσχας, καὶ συμπληρῶν τὰς γνώσεις του διὰ συντόμου ἰδιαιτέρας μελέτης, ἦτο δεκτὸς εἰς τοὺς καλλιτέρους ἀριστοκρατικούς καὶ ἐπιστημονικούς κύκλους τῆς Πετρούπολεως, ἐσχημάτιζε μάλιστα τὸ κέντρον περὶ τοῦ ὁποίου συνηροῦζοντο οἱ ἐπὶ φιλολογίᾳ διαπρέποντες. Ἡ ἐταστικὴ καὶ λεπτὴ αὐτοῦ φιλοκαλία ἦτο τόσον γνωστὴ, ὥστε ὁ Πούσκιου εἰς τὰς ἐπιστολάς του ὠνόμαζεν αὐτὸν “παφωτισμένον τῶν ποιητῶν κριτὴν” καὶ ἔλεγε·

Τέκνον τοῦ Φοῖβου ἐκλεκτόν, ὅταν ἦδὲ μοὶ νεύῃ, ἡ τείνης χεῖρ φιλική, μὲ καταγοητεύσει.

Ὁ Γνιεδίτς συνεδέετο διὰ στενῆς φιλίας πρὸς τὸν μυθιογράφον Κριλόφ, ἦτο γείτον αὐτοῦ καὶ συνυπῆρξεν ἐν τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ, ἐτάφη δὲ πλησίον του ἐν τῇ Μοναστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου. Ὁ θάνατός του, λαθὼν χώραν τῇ 3 Φεβρουαρίου 1833 ἐν ἡλικίᾳ 49 ἐτῶν, προσῆλθεν ἐκ βίβρωσις τραχηλικῆς τινὸς ἀρτηρίας, προσελθούσης ἐξ ὑπερθολικῆς διατάσεως τῶν φωνικῶν αὐτοῦ ὀργάνων, κατὰ τὰς προσημνύσεις τῶν τραχικῶν μονολόγων. Γυμνάσθη ἐπὶ 18 ὅλα ἔτη ἕνα ἑκάστον διὰ τὸ μέρος αὐτοῦ τοὺς ὑποκριτὰς, ἡλλοίωσεν ἀνεπιστήμως τὸ τε ἰσχυρὸν αὐτοῦ στήθος καὶ τὸν τράχηλον. Ἴσως θὰ ἡδύνατο νὰ εὖρηθεῖται ἐν μεσημβρινῷ τινι κλίματι, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔμεινε εἰς τὴν ἀρκτον, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὁ πρόωρος αὐτοῦ θάνατος.

Τὸ μνημεῖον του εὐρίσκειται ἐν τῇ κοιμητηρίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Νέσκη κεκομημένον μὲ ἀνάγκυρα τοῦ Νικόλαου Ἰβάνοβιτς καὶ

φέρων, χρυσοῖς γράμμασι, ἄνωθεν μὲν τὴν ἐπιγραφὴν·

“Τῷ Γνιεδίτς τῷ πλουτίσαντι τὴν ῥωσικὴν φιλολογίαν διὰ τῆς μεταφράσεως τοῦ Ὀμήρου.” Κατωθεν δὲ τὴν σημείωσιν·

“Παρὰ τῶν φίλων καὶ θαυμαστῶν τῆς ἱκανότητός του.”

Ἄντι δὲ ἐπιταφίου τῶν στίχων τῆς πρώτης βραβυδίας τῆς Ἰλιάδος·

“Τὸν καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίωον ῥέεν ἀδύχ.”

Ἐν Ταϊρανῶν.

A. X.

Ο ΟΡΝΙΘΟΥΡΓΧΟΣ.

(Μετά εικόνας, ἕνα σελ. 229.)

Ἐν τῶν περιεργότερων εἰδῶν τῶν θηλαστικῶν ζῴων, ἐκ τῶν εἰδῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια παρὰ μὲν τοῖς ζωολόγοις διηγεῖται τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκπληξίαν, τοῖς δὲ ἀνατόμοις ἐπὶ πολλὴ ὑπῆρξεν αἰνίγμα, εἶναι ὁ ὀρνιθοῦργχος, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν. Τὸ ζῶον τοῦτο ὁμοιάζει θαλάσσιον μὲν ἔχοντα ῥύγχος νήσσης, ἐνοὶ δὲ τὸν χαρακτῆρα πτηνοῦ μετὰ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν θηλαζόντων ζῴων· καὶ εἰς τὴν συγγένειαν ταύτην ὀφείλει καὶ τὸ δοθεὲν αὐτῷ ὄνομα. Ἐπὶ πολλὴ οἱ ἄπειροι τῆς Αὐστραλίας, οἵτινες πρῶτοι ἀνεκάλυψαν τὸ ζῶον τοῦτο, ἦσαν ἀμφίβολοι ἂν ἀνήκῃ εἰς τὰ ὠστόκα ἢ τὰ θηλάζοντα· ἀλλ' ἡ ζωολογία ἐπιληθῆσα τοῦ ζητήματος ἀπέδειξε ὅτι ὁ ὀρνιθοῦργχος ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν θηλαζόντων, ἀλλ' εἰς ὑποδεστέραν τινὰ τάξιν, ἐν ἣ τὰ θηλάζοντα ζῶα ἔχουσι ἀτελεστέραν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μετέχουσι τι τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἐρπετῶν.

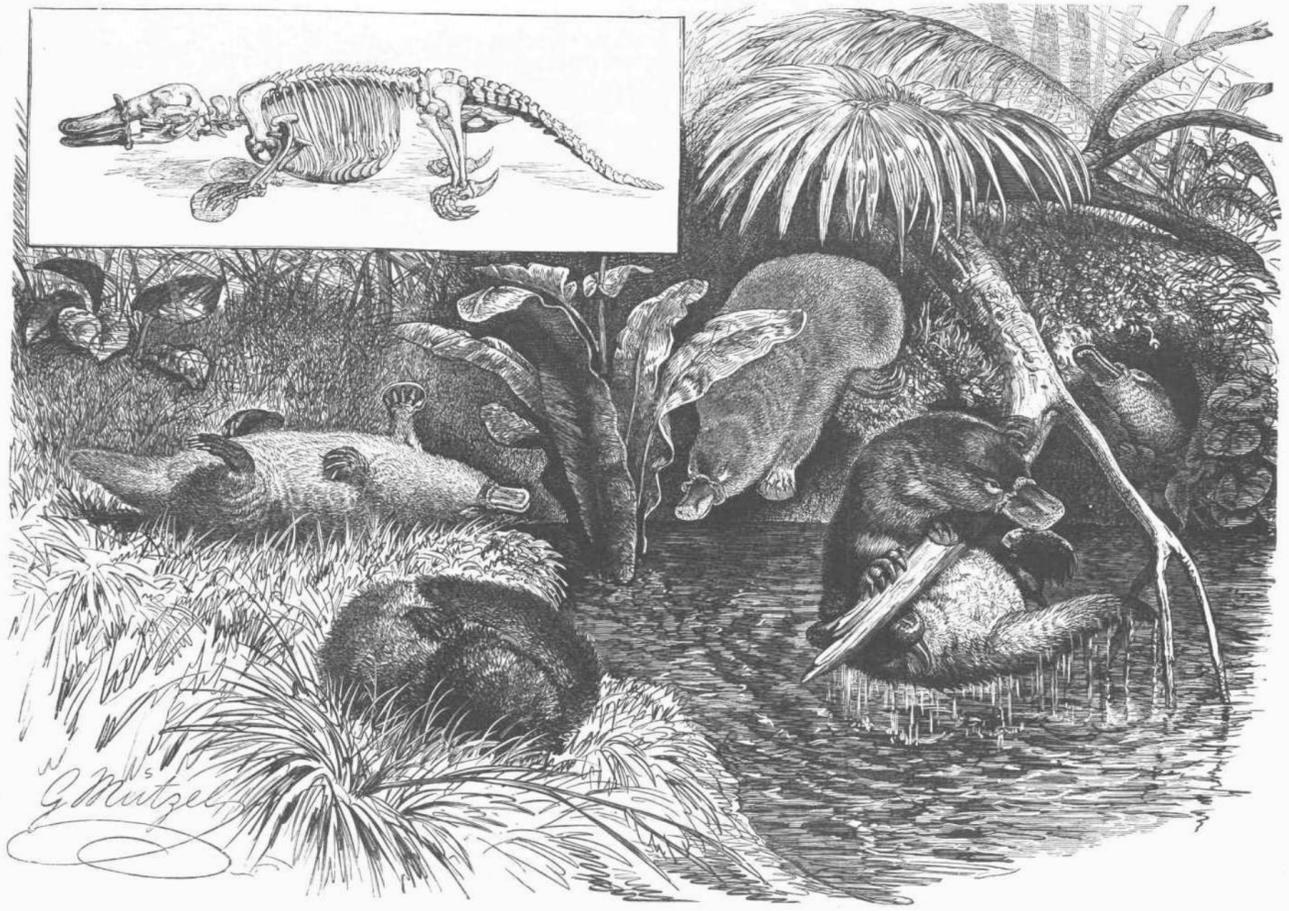
Τὴν ἀπάτην τῶν πρώτων ἀνεκαλυπτῶν τοῦ ὀρνιθοῦργχου προκάλεσεν ὁ σχηματισμὸς μερῶν τινῶν τοῦ σώματος, τοῦ ῥύγχους, τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ ἐμβρῖστερα ἔρευνα ἀποδεικνύει ὅτι αἱ λειτουργίαι τοῦ σώματος εἶναι αἱ τῶν θηλαζόντων ζῴων, πρὸς τὰ ὅποια ὁμοιάζει καὶ ἡ ἐξωτερικὴ τοῦ σώματος μορφή. Τὸ σῶμα εἶναι πεπεσμένον καὶ καλύπτεται ὑπὸ τριχωτοῦ δέρματος στιλπνοῦ καὶ ἐρυθρο-καστανοχρώου χρώματος· τὸ δέρμα ὑπὸ τὴν κοιλίαν ἔχει χροῖα ἀργυροχρόου. Ὁ χρωματισμὸς δὲ οὗτος διαφέρει κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὸ γένος· τὸ ἄνω χεῖλος προέχει τοῦ κατωτέρου· οἱ μικροὶ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ κείνται ὑψηλὰ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἔχουσι ἐκτὸς τῶν δύο θλασίων καὶ τρίτον θλασφρον, ὡς ἀπαντᾷται τοῦτο εἰς πολλὰ εἶδη ζῴων· οἱ πόδες εἶναι ταπεινοὶ πολλὴ καὶ ἔχουσι ἀνά πέντε δακτύλους συνδεσμένους διὰ μεμβράνης, ἦτις εἰς μὲν τοὺς ἐμπροσθίους πόδας προέχει, εἰς δὲ τοὺς ὀπισθίους ἀφίπει ἐλευθέρους τοὺς ὄνυχας· ἡ πλατεία, μικρὰ οὐρά, ὁμοιάζουσα τὴν τοῦ κάστορος, εἶναι τριχωτὴ. Τὸ μήκος τοῦ ζῴου εἶναι 50 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου· τὸ ἄρρον εἶναι μεγαλειότερον τοῦ θήλεος καὶ ἔχει εἰς ἑκάστον τῶν ὀπισθίων ποδῶν πτεριστήρα διάτρυτον. Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ πτεριστήρ οὗτος περιέχει ὄλην ἀηλητηριώδη, χρησιμεύουσαν εἰς ἄμυναν, ἀπεδείχθη ἐσφαλμένη.

Ἡ πατρίς τοῦ ὀρνιθοῦργχου εἶναι αἱ λίμναι καὶ οἱ ποταμοὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας· ἐκεῖ παρὰ

τὰς συσκήτους ἀνασφόρους ὄχθας τῶν λίμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν ὁ ὀρνιθοῦργχος διάγει ὑπαρῆν ἀμφίβιον τρεφόμενον, ὡς αἱ νήσσοι καὶ ἄλλα ποτάμια πτηνά, ἐκ σκολήκων καὶ ἐντόμων. Βυθίζεται εἰς τὸ ὕδωρ καὶ κολυμβᾷ μετὰ πολλῆς ταχύτητος καὶ ἐπιδειξιότητος, καὶ διὰ τοῦ θειλοῦ καὶ περισκεμένου τρόπου τοῦ προδίδει μεγάλην λεπτότητα αἰσθήσεως. Εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον, εἰς τὴν ἐλαχίστην κίνησιν τοῦ θηρευτοῦ τὰ ζῶα ταῦτα γίνονται ἄφαντα ἐκ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος καὶ καταφεύγουσι ὑπὸ τὴν πρασίην σκέπη τῶν ὑδατίνων φυτῶν· μόνον μετὰ παρελθεῖσαν χρόνον ἱκανοῦ τολμῶσι ν' ἀνάθωσιν εἰς τὸ ὕδωρ. Οἱ ἐγχώριοι τὰ θηρεύουσι διὰ δοράτων· οἱ ἄπειροι δὲ διὰ πυροβόλων ὄπλων. Ἡ φιλία τῶν ὀρνιθοῦργχων εὐρηται συνήθως εἰς πετρώδεις ὄπας τῆς ὄχθης καὶ ἔχει δύο ἐξόδους, μίαν μὲν ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἑτέραν δὲ κάτωθεν. Ἡ κυρίως φιλία κείνται εἰς τὴν ἄκραν ὀρειότητα

Γ. Ν. ΓΝΙΕΔΙΤΣ ὁ Μεταφραστὴς τοῦ Ὀμήρου.

Ο ΟΡΝΙΘΟΥΡΓΧΟΣ.

στοῖς, ἦς τὸ μήκος εἶναι συνήθως δέκα ποδῶν, ἐνίοτε ὅμως καὶ τεσσαράκοντα πέντε, καὶ εἶναι καλῶς προεφυλαγμένη δι' ἐπιστρώσεως ξηρῶν χόρτων. Περιέργως παρατηρήσεις ἔκαμεν Ἄγγλος ἐπιστήμων ἐπὶ τοῦ τοκετοῦ τῶν ζῴων τούτων· τὸ γεννώμενον εἶναι περιτετυλιγμένον ἐντὸς εἵδους ὄου, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν ἐκκολάπτεται, διότι τὸ νεοσσὸν εἶναι ζῶν καὶ τρέφεται ἀμέσως διὰ γάλακτος. Ἐπομένως δύναμιθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ὀρνιθοῦργχος, ἀνήκων εἰς τὰ θηλάζοντα ζῶα, κείται ἐν τῇ μεταίχμιῳ τῷ χωρίζοντι τὰ ὠστόκα ἀπὸ τὰ θηλάζοντα· ἕτερον εἶδος, ἀνήκων εἰς τὰξιν πλησιάζουσαν περισσότερον πρὸς τὰ θηλάζοντα ζῶα, δὲν ἀνεκαλύφθη μέχρι σήμερον.

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΧΙΟΥ.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

ὕπὸ τοῦ Γάλλου ἀντιναυάρχου Σέρρ.

ὉΝ περιεργότερον σελίδων τῆς ἱστορίας τοῦ ναυτικοῦ εἶναι ἡ σελίς, ἣν ὁ Πολύβιος ἀφιέρωσεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ναυμαχίας, ἣν ἐξαιρετικῶς ἐπισημαίνει ἐκατονταετηρίδας πρ. Χρ. μεταδὸν τῆς Περσικῆς, βασιλείας τῆς Περσικῆς καὶ τῶν συμμάχων αὐτοῦ Ῥοδίων ἀπ' ἐνός, καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου ἀπ' ἑτέρου. Ἡ περιγραφή τοῦ Πολύβιου δεῖται σημειώσεων καὶ ἐπεξηγήσεων διὰ θέλω προσπαθῆσαι νὰ διευκολύνω τὴν κατανοήσιν αὐτῆς εἰς τοὺς μὴ μελετήσαντας τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν τακτικὴν τῶν πολεμικῶν πλοίων τῆς ἀρχαϊότητος.

Ἐν τοῖς ὁμηρικῶς χρόνοις αἱ ἑλληνικαὶ τριήρεις ἦσαν λέμβοι ἀνοικταί, ταχύπλοοι, περιέχουσαι πλήρωμα 40, 50 ἢ καὶ 60 ἀνδρῶν, οἵτινες ἦσαν ταυτοχρόνως καὶ κοπηλάται καὶ μαχηταί. Τὰ ἐπὶ τῆς πρώρας καὶ τῆς πρύμνης ἐλαφρὰ καταστροφώματα ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ εἰς τὴν προφύλαξιν τοῦ πληρώματος καὶ εἰς τὴν ἐπίθεσιν τὰ πρωρόδουλα περιβάλλοντο ὑπὸ μεταλλίνων ἐλασμάτων, δι' ὧν καὶ προσφυλάττοντο καὶ στερεώτερα καθίσταντο· κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους οὕτε τακτικὴ ναυτικὴ ὑπέρχεν, οὕτε τακτικὴ πόλεμος, ἀλλ' αἱ ναυμαχίαι ἦσαν συμπλοκαί.

Ἡ πειρατεία ἐλυμαίνοτο τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Μεσογείου. Ὅσοι δὲ τὰ κράτη ἐνισχυθῆσαν ἀρκούντως ὅπως καταβάλλωσιν αὐτῆν, τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν ἤρξαστο ἀναπτυσσόμενον, ἡ εὐημερία ἤρξαστο καὶ ἡ ναυπηγικὴ τέχνη ἐποίησαστο προόδους. Τριακόσια ἔτη πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου οἱ Κορινθιοὶ κατασκευάσαν τὰς πρώτας τριήρεις· ἀλλὰ μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ σ'. πρ. Χρ. αἰῶνος οἱ στόλοι τῆς Ἑλλάδος συνέκειντο κυρίως ἐκ λέμβων ἀνοικτῶν, τῶν καλουμένων τριακοντόρων, τετρακοντόρων, πεντακοντόρων, ὡς περιεχοῦσάν 30, 40 ἢ 50 κοπηλάτας.

Ὀλίγα τινὰ ἔτη πρὸ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Σέρρου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ Θεμιστοκλῆς, ἐνοσῶν ὅτι κατὰ θάλασσαν ἔκειτο ἡ δύναμις, κατέπεισε τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ νὰ ναυπηγήσωσι τριήρεις· ἦσαν αὐταὶ πλοῖα μετὰ καταστροφώματος, ἔχοντα πλήρωμα, ὡς πλοῖων, 150 ἀνδρῶν. Κατὰ τὸν σ' αἰῶνα, μετὰ τῆς ναυμαχίας τῆς Σαλαμῖνος καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, οἱ τὰ τῆς Ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας διέποντες, ἐπωφελοῦμενοι τῆς εὐημεροσύνης τῶν λαῶν πρὸς τὴν πόλιν των, ἀνέπτυξαν τὸ ναυτικὸν αὐτῆς, καὶ οὐ μόνον αἱ τριήρεις κατασκευάζοντο περισσώτεραι, μεγαλειότεραι καὶ καλλιέστεραι, ἀλλὰ καὶ ἡ διοργάνωσις τοῦ στόλου ἐγένετο τακτικῆ. Ὁ Περικλῆς προέβη ἐπὶ μᾶλλον, συστήσας ναυτικὴν σχολὴν καὶ τακτικὰ γυμνάσια τοῦ ναυτικοῦ διὰ

*) Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι εἰσὶ κατώτεροι κατὰ μέσον ὄρον τῶν ἀριθμῶν, οὓς ἀναφέρει ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν τῇ στίλβῃ τοῦ Ἀγαμέμνονος· σημειωτέον ὅμως ὅτι ὁ στόλος οὗτος δὲν ἦτο προσωριμῶς νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ ἔχθρου, ἀλλ' ἐχρησίμευε μόνον πρὸς μεταφοράν τῶν πολεμιστῶν.

τοὺς ἀξιωματικούς κυβερνήτας καὶ τοὺς ναύτας. Ἡ τακτικὴ δὲ αὐτῆ παρέσχε ἐπὶ πολλὰ εἰς τὸ ναυτικὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀδιαφιλονεικῆτον ὑπεροχὴν. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἐποχὴν ἡ τριήρης καὶ ὡς πλοῖον πολεμικὸν καὶ ὡς μέσον συγκοινωνίας κατέστη ἐντελής. Τὰ πληρώματα ἦσαν ἐξισακημένα, τὰ δὲ πλοῖα ἦσαν ἰσχυρὰ, ἔχοντα ὡς μόνον ὄπλον ἐμβολὸν δυνατὸν, οὗ ἡ ἐπίθεσις ἦτο τοσοῦτον φοβερώτερα, καθ' ὅσον οὐδεμίαν ζημίαν προῦξεν εἰς τὸν ἐπιτιθέμενον· τέλος δὲ διὰ τῆς πρακτικῆς ἐπινοήσεως τοῦ Ἀρεινουκλέους κοπῶν διαφόρου μεγέθους, ἐδόθη εἰς τὰ πλοῖα μεγαλειότερα ἔτι ταχύτητα καὶ εὐστροφία. Τοιαύτης τριήρους τελειοποιήσεως ἡ εἰκόμη εὐρηγεται ἐν τῇ Μουσείῳ τοῦ Λοῦβρου.

Ὁ Θεμιστοκλῆς, ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτοῦ, ἀναφέρει τὰς ἀρχαῖς τακτικῆς, ἣν αὐτὸς ἐφήρμοσεν οἱ Ἀθηναῖοι στρατηγοὶ δὲν ἐξήτουν πλέον, ὡς ἔπραττον ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅστις ἐδασείετο εἰς τὴν ἀτομικὴν ἀνδρίαν τῶν Ἑλλήνων ἐν Σαλαμῖνι, τὰ στενὰ μέρη καὶ τοὺς στενοὺς κόλπους, ἀλλ' ἐξήγγοντο εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν. Βέβαιον ὄντας περὶ τῆς ταχύτητος τοῦ πλοῦ καὶ τῆς εὐκινησίας τῶν πλοίων περιέπλεον τὰ ἐχθρικά πλοῖα, περιμένοντες νὰ ἐπέβη λάθος τι ἢ τυχαῖον συμβῆναι, ὅπερ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν σύγκρουσιν· τότε δὲ ὄρων κατ' αὐτῶν, διέσχιον τὰς τάξεις αὐτῶν, συνέτριβον τὰς κόπας των καὶ διὰ τοῦ ἐμβόλου κατέστρεφον αὐτά. Εὐνόητον εἶναι, πόσον ἡ τοιαύτη τακτικὴ θὰ ἦτο ἐπικινδύνος μετὰ πληρώματα ἄπειρα καὶ ἀγύμναστα· ὁ περίπλους ἀπῆται ταχύτητα μεγάλην ἐκ μέρους τῶν κοπηλάτων καὶ περιέλεψεν ἐκ μέρους τῶν κυβερνητῶν· ἡ θραύσις τῶν κοπῶν, ἡ ἐπίθεσις διὰ τοῦ ἐμβόλου μεγάλας θὰ ἐπέφερον ζημίας ἀν οἱ πηδαιλοῦχοι δὲν συνεννοοῦντο καλῶς μετὰ τῶν καὶ ἂν ἔκαστον αὐτῶν πρόσταγμα δὲν ἐξετελεῖτο ἀκριβῶς. Πάντα ταῦτα ἐγένοντο ἐπὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν τριήρων, αἵτινες ἤρχοντο τοῦ Ἀρχιπελάγους μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν αἱ ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν διδόμεναι διαταγαὶ ἤνάγκασαν αὐτάς τὰς πολεμιστῶν ὑπὸ περιστάσεως ἤττον εὐνοεῖας.

Καὶ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων τὰ πλοῖα ἐπροόδουσαν κατὰ τὸν σ'. αἰῶνα· αἱ Κορινθιακαὶ τριήρεις δὲν ἦσαν κατώτεροι τῶν Ἀθηναϊκῶν οὔτε κατὰ τὸ μέγεθος οὔτε κατὰ τὰ πληρώματα· ἀλλ' ὅμως ἡ ἐκπαίδευσις τούτων ἦτο κατωτέρα, ἡ τακτικὴ διάφορος, ἡ κατασκευὴ τῶν πρυμνῶν ἄλλη καὶ τὸ ἐμβολὸν δὲν εὐρίσκατο ὑπὸ τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἄνωθεν αὐτῆς. Ἡ διάταξις τοῦ στόλου ἦτο ἡ αὐτῆ· αἱ τριήρεις ἀντεπροσώπευον τὰ παρ' ἑμὶν πλοῖα τῆς γραμμῆς, αἱ δὲ πεντακοντόροι τὰ ἐλαφρὰ πλοῖα, τὰ ὅποια ὡς εὐκινήτερα ἐλάμβανον ἐνεργὸν ἐν τῇ μάχῃ μέρος.

Ἀπὸ τοῦ τετάρτου πρ. Χρ. αἰῶνος αἱ ἐκσφενδονιστικὰ μηχαναὶ ἐπέφερον ἀλλοίωσιν εἰς τὴν ναυπηγικὴν τέχνην. Αἱ μηχαναὶ αὐταὶ ἐξεσφενδόνισον εἰς μεγάλας ἀποστάσεις βέλη καὶ ὀγκώδεις λίθους. Ἀλλ' ἡ τοσοῦτησι τῶν μηχανῶν τούτων καὶ ἡ προφύλαξις τῶν κοπηλάτων ἀπὸ τῶν καταστροφικῶν αὐτῶν ἐπιπτώσεων ἀπῆτουν νέας μελέτας. Οἱ ναυπηγοὶ ἔβουλον τὰ δύσκολα ταῦτα προβλήματα ἀδύνατον τὰς διαστάσεις τῶν τριήρων καὶ κατασκευάσαντες αὐτάς στερεώτερας εἰς τὰ ἄνω μέρη διὰ τῆς ἰδρύσεως πυργίσκων δυναμένων νὰ παράσχωσιν ἄσυλον εἰς τοὺς κοπηλάτας καὶ προφύλαξιν εἰς τὰς ἐκσφενδονιστικὰς μηχανάς. Ἐπομένως αἱ τριήρεις ἐγένοντο βαρύτεραι, ἀλλ' ἐπιπλέον τὸ μήκος αὐτῶν δὲν ἤδυνάτο νὰ ἀξηθῆ ὅπως μὴ ἀπολέσῃ τὸ πλοῖον τὴν εὐστροφίαν του, ἀνάγκη παρουσιάσθη ν' ἀξηθῆ ἡ στερεότης. Ἡδῆθη ὡσαύτως ὁ ἀριθμὸς τῶν κοπηλάτων, ὅπερ με-

τέθαλε βαθυμῶδὸν τὸν ἀρχικὸν τοῦ πλοίου χαρακτήρα. Ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆ δὲν ἐξετελέσθη βεβαίως ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, καὶ τὰ ναυπηγεῖα τοῦ Πειραιῶς ἤρξαντο κατασκευάζοντα τετρήρεις καὶ πεντήρεις· μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὰ αἱ πενήρεις ἐφάνησαν ἀτελεῖς, καὶ ἀναπηγήθησαν ἐξήρεις καὶ ὀκτῆρεις (ὄγλ. πλοῖα μετ' ὀκτώ σειράς κοπηλάτων). Οἱ Πολεμισταὶ ἐξώπλιζον μεγάλας τριήρεις ἐχούσας κόπας, ὡν ἕκαστην ἐκράτουν τέσσαρες καὶ πέντε ἄνδρες.

Αἱ ἀρχαῖαι πηγαὶ εἶναι μᾶλλον σκοτειναὶ ὡς πρὸς τὰ ζητήματα ταῦτα· ἐπομένως δὲν δύναμεθα ἢ κατὰ προσέγγισιν νὰ ὀρίσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν τῶν πληρώματος. Παραδεχόμενοι τοὺς λόγους τοῦ Πολύβιου, καθ' ὃν ἡ μὲν τριήρης εἶχε 200 ἀνδρας, ἡ δὲ πενήρης 470, φθάνομεν εἰς τὴν ἀριθμητικὴν δύναμιν, ἣν εἶχον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ πλοῖα, τὰ ὅποια συμμετέσχον τῆς ναυμαχίας τῆς Χίου.

Ἀναπτυσσόμενον τοῦ ὄγκου τῶν πλοίων καὶ γενομένης τῆς διακρίσεως αὐτῶν ὡς ἐκ τούτου δυσκολώτερας, ἐπέπλεον καὶ μεταβολαὶ εἰς τὴν διοργάνωσιν τῶν πληρωμάτων καὶ εἰς τὴν τακτικὴν αὐτῶν. Ἐπὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν τριήρων ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου καταστροφώματος στρατιωτῶν (ἐπιβιβατῶν καλουμένων) ἦτο μικρὸς· τὸ πλοῖον ἦτο τόσον ἀσθενές, ὥστε εἶδει νὰ ῥίπτουσαν οἱ ὀπλίται τὰ βέλη των καθήμενοι καὶ νὰ προσέχωσι νὰ μὴ ἴστανται ἐπὶ τοῦ γαίλους τοῦ πλοίου, ὅπως μὴ ἀνατραπῇ τοῦτο. Ἐπὶ τῶν τριήρων ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιβιβατῶν ἀνεβιάσθη μέχρις 120 ἀνδρῶν, οἵτινες ἐποιοῦντο χρῆσιν κινητῆς γεφυρᾶς πρὸς μετάβασιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς πλοίου ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἐν ταῖς ἀρχαῖαις ναυμαχίαις καὶ ἡ προσέλασις ἦτο ἐν χρήσει καὶ ἡ ἐμβολή. Ἡ πρώτη συνέπεια τῆς μεταρρυθμίσεως ταύτης ἦτο ἡ κατάρτησις τοῦ ὑποβρύχιου ἐμβόλου. Τὸ ἐμβολὸν τοῦτο ὄσον ἦτο εὐχρηστὸν καὶ φοβερὸν ἐν τῇ συμπλοκῇ τόσον ἦτο δύσχρηστον καὶ ἐνίοτε ἐπικινδύνον κατὰ τὸν πλοῦν. Πιθανώτατον εἶναι ὅτι τὸ ἐμβολὸν δὲν ἦτο πλέον γενικῶς ἐν χρήσει κατὰ τὸν σ'. αἰῶνα, καὶ τὸ κείμενον τοῦ Πολύβιου ἀποδεικνύει ἡμῖν, ὅτι διακόσια ἔτη μετὰ ταῦτα τὸ ὑποβρύχιον ἐμβολὸν δὲν ἦτο πλέον ἐν χρήσει οὔτε ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν οὔτε ἐπὶ τῶν Ἰωνικῶν πολεμικῶν πλοίων.

Φυσικὸν εἶναι ὅτι ἐν τοῖς στόλοις ἡ διαφορὰ ἡ χωρίζουσα τὰ θάρρα ἀπὸ τῶν ἐλαφρῶν πλοίων αὐξάνει καθ' ὅσον τὰ πρώτα καθίστανται ἰσχυρότερα. Τοῦτο συνέβη καὶ ἐν τοῖς ἀρχαῖαις χρόνοις. Κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον οἱ Ἀθηναῖοι δὲν μετεχειρίζοντο ὡς ἀνοικτὰ πλοῖα ἢ τὰς πεντακοντόρους· κατὰ τὸν ἐπόμενον αἰῶνα ὁ στόλος αὐτῶν ἤρριψε πλῆθος τριακοντόρων. Βραδύτερον δὲ τὰ ἀνοικτὰ ταῦτα πλοῖα μετέβαλον ὄνομα καὶ ἐλέγοντο λέμβοι, ἢ πρίστεις· ἀλλὰ ἡ χρῆσις των ἔμεινε ἡ αὐτῆ. Ὁ Φίλιππος τῆς Μακεδονίας εἶχε πολλὰ τοιαῦτα πλοῖα. Πιθανώτατον εἶναι ὅτι τὸ πλήρωμα αὐτῶν ἦτο κατὰ μέσον ὄρον 50 ἀνδρῶν. Ἡ λέξις κατὰ φρακτὰ σημαίνει τὰ πλοῖα μετὰ καταστροφώμα, ἡ δὲ λέξις φρακτὰ τὰ ἀνοικτὰ. Αἱ ὁμηρικαὶ λέμβοι ἦσαν ἀνοικταί, φρακτοί. Ὅτε δὲ ἐδέσθη νὰ δοθῆ πλειοτέρα στερεότης εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα κατασκευάσθησαν ταῦτα κατὰ φρακτὰ. Κατ' ἀρχάς, ὡς εἶπομεν, τὰ πλοῖα ταῦτα εἶχον δύο μικρὰ καταστροφώματα εἰς τὴν πρῶραν καὶ εἰς τὴν πρύμνην· εἶτα δὲ πρὸς μεγαλειότεραν τῶν ἀνδρῶν προφύλαξιν ἔλαβον ἐν κατάστροφωμα καλύπτου ὄγκον τὴν κοιλότητα τοῦ σκάφους. Τῶν τοιούτων πλοίων μνησθεὶς ὁ Πολύβιος ἐν τῇ περιγραφῇ αὐτοῦ.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Α'. ΠΤΥΧΗ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΟΣ.

Πατὴρ πρὸς σέ, ὦ φίλη μου, θερμῶς σὲ θαυκαλίξει Καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἔρωτος σοὶ φάλλει, μελωδοῦσα.

'Αλλ' οἴμοι! ἐπανέρχεται καὶ ἄλιν ἡ πρῶια, Φεύγει ὁ Ὀνειρος ταχέως... Καὶ ἡ ψυχὴ μου μετ' αὐτοῦ πατὴρ μακρῶν, ταχέως, Ἀπὸ τῆς φίλης σου ψυχῆς.

Ἐν Πειραιεῖ.

Β'.

ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ. *)

ἘΝ ἡμῶν νὰ κρατηθῶ, τὰ δάκρυά μου τρέχου, Ὡς ἀδιάκοπος θρογγὴ τὰς παρειάς μου θρέχου. Ὡς εἶναι πλέον βέβαιον, ἐκείνην τὴν εἰκόνα Λατρεύει, ἣτις ἄφρονος θὰ μένη 'αὐτὸν αἰῶνα.

Τὸν εἶδον θλέμμα ῥίπτοντα, ἐν θλέμμα ἰκεσίας, Κ' εἰς τὴν μορφήν του θλιθερὰν ἀκτῖν' ἀπελπίσας.

Τὸν εἶδον, ἐνθ' ἄλλοτε φαιδρὸς χαρίτης ἦτο Πλησίον μου, ἐρεμβάσει προχθῆς καὶ ἐλυπεῖτο.

Δὲν ἐτολμοῦσε πρὸς ἐμὲ οὐδ' ἄπασι ν' ἀπεισῆ, Ἐτραπέ, μήπως ἡ εἰκὼν τὸ θλέμμα συναντήσῃ; Σὺ εἶς' ἐμοῦ ἀντιζῆλος, εἰκὼν καταρραμένη, Πῶς σὲ μισῶ, ἄς εἶσαι καὶ κομψή, χαριτωμένη.

'Αλλοίμονον! τί καλλονή! κ' ἐγὼ νὰ τὴν θαυμάζω... Εἰς τὸ βεμβῶδες θλέμμα τῆς κ' ἐγὼ αὐτῆ στενάζω!

Αὐτὰ σου τὰ ἀκίνητα, τὰ κεκλεισμένα χεῖλη! Ἐάν ὀμίλου, ὦ εἰκὼν, κ' ἐμοῦ θὰ ἦτο φίλη!

Ἐμοῦ, πλὴν ὄχι, μὴ αὐτοῦ! ποτὲ σὺ μὴ ἐρᾶσαι! Εἶναι φρικτὸν μαρτύριον ὁ ἔρωτος, μὴ πλανᾶσαι! Μείν' αἰωνίως ἄταλος, κωφῆ, ποτὲ μὴ νεύης. Μόνον θὰ εἶσαι εὐτυχῆς, ἐάν ἄκαλῶς παιδεύης.

(Ροδιά.)

Παρ. Σ. Κυριακίδης, Διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς.

*) Τὸ παρὸν ποίημα ἐγράφη ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τῆς ὠραίας εἰκόνης "Ἡ Κιθαρίστρια" τῆς δημοσιουβείσεως ἐν τῇ "Ἐσπερῷ".

Γ. ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΓΕΙΒΕΛ. Η ΚΟΡΗ ΥΗΣ ΠΑΡΟΥ.

ΕΝΘΥΜΕΙΣΑΙ τὴν ἐσπέραν τὴν γαλήνιον ἐκείνην.

'Ὅτ' ἐν μέσῳ λεπτῆς αὔρας θαλασμάτους θαλασσίας, Τρουφερῶς συνταρασσούσης τῶν κυμάτων τὴν εἰρήνην.

'Ἐπὶ ταύτης προσωριμῶς τῆς ἡμέρου παραλίας; Ἐνθυμείσαι, ὅτι ἦλθον βαρυνθεὶς ἐκ τοῦ καμάτου Ἐπὶ νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας, κ' εἰς ἔνδον μου ἐγκλείων.

'Ἦδονης γλυκείας πόθους καὶ αἰσθημάτων ἀπάτου Ζωηρῶς ἀπεδιδάσθη, ἐγκαταλιπὼν τὸ πλοῖον;

'Ἐκ τοῦ ὄρους γλυκεῖον πένον ἐπιθύρῃζεν ὁ ἦχος Τοῦ ζεφύρου εἰς τὸ δάσος κ' εἰς ἀνάπαιον ἐκάλει.

Κορυφαί τῶν κυπαρίσσιων ἐκουατῖον ἠσώχως, Καὶ ἠνοίγετο ἐμπρός μου τῆς εἰρήνης ἡ ἀγκάλη. Ἐστίλθεν ἀπὸ μαρμάρου ἡ ὄραία πόλις ὄλη, Καὶ πυκνὸφυλλος ὕψους ἀνθηρῶν κλημάτων στήλην.

Τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων καὶ τῶν ἐξωστῶν οἱ θόλοι

Μ' ἐχαίρειζον μετὰ χάριν, μετὰ προσέλεπον ὡς φίλοι.

'Ἡλιόκαυστοι τὴν ὄψιν ἀνδρῶς ἴσταντο· εἰκόνας Τοὺς ἐνόμιζον ἀρχαῖας· ὄροσερὰ δὲ ὡς τὸ ἔαρ Μὲ τ' ἀγγεῖα ἐπὶ ὤμων καὶ μετ' ἐρυθρὰς τὰς ζώνας.

Κόραι ἔσπευδον, τὸ ὕδωρ νὰ ἀνέλθουσι εἰς τὸ φρέαρ.

Τῆς κηράς ἐν τοσοῦτῳ εὐθυσμος ἐκρῶται ἦχος, Κ' ἔπλεκον ἐν τῇ πλατείᾳ νεανίαι τὸν χορὸν των, Καὶ τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας ἐβασίλευεν ἠσώχως, Καὶ ἐν λάμψει πορφύρωδαι, εἰς τὸν χρυσομένον πόντον.

Τότε πρῶτον ἐν ἐκστάσει, ἐρασμαί, σ' εἶδον, κόρη! Ἐπὶ ὕψηλῳ ἐξώστου ἱσταμένην τότε σ' εἶδον, Καὶ τὸ θλέμμα σου ἠρέμους τὸν χορὸν των ἐθεώρει, Διὰ μέσου τῆς φωτειᾶς καὶ τῶν ἀνθηρῶν θυρίδων.

'Ἡ ἀκτίς δὲ τοῦ ἡλίου ἡ θραύσις ὀσεννομένη Σοὶ ἐχρῶσεν τὴν κόμην τὴν ὑπέξανθον καὶ λείαν, Κ' ἡ καρδίαν σου, ὦ κόρη, ἔπαιλλεν αἰσθανομένη Τῆς ἀγάπης σου τῆς πρώτης τὴν χρυσοῦν εὐδαιμονίαν.

'Ὡ, ἡμέραι εὐτυχίας! Ἐρως, εἰσχωρῶν λαθραῖως, Τὰς νεανικὰς μας τότε καταλάμβανε καρδίαν· Τὸν καρπὸν τοῦ ἔρωτός μας τότε ὄριμασε ταχέως Τοῦ ἡλίου τὸ φλογώδες καὶ θερμὸν τῆς μεσημβρίας.

Καὶ τὸν κόσμον ἐληθμόνον καὶ τὸν τάφον τὸν φρικτῶδη.

Δι' ἐμὲ τοῦ χρόνου ἔστη ἡ ἀμείλικτος πορεία. Ἐπὶ τὴν αἰῶνα δὲ τότε τῶν φρονικῶν τὴν ὀροσώδη Ἀνεπαύετο ἡ νέα καὶ φαιδρὰ μου εὐτυχία.

Ι. Π.

Η ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΣΟΦΙΑ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑΒΑΙΝΟΥΣΑ ΕΙΣ ΡΩΣΙΑΝ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 232—233.)

ΜΕΤΑ τὴν πτώσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸν ἠρωικὸν θάνατον τοῦ τελευταίου Βυζαντινοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Θεωδῶς κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τῶν δύο υἱῶν του καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Σοφίας. Ὁ τότε Πάπας Παῦλος ὁ Γ'. ἐδέχθη λίαν φιλοξένως τοὺς πρόσφυγας, οἱς παρεχώρησεν ἐν τῶν λαμπροτέρων μεγάρων τῆς αἰωνίας πόλεως. Ὁ Πάπας ὅμως προσηλυτίσεν τοὺς ἐκπτώτους ἡγεμόνας διανοήθη νὰ ὠφελήθῃ τῆς περιστάσεως, ὅπως συνάψῃ σέβασιν μετὰ τῆς αὐτῆς τῆς Μόσχας, ἐνθα προσεδόκα νὰ εἰρῆ στάδιον ἀνοικτὸν διὰ τοὺς προσηλυτίκους αὐτοῦ σκοπούς. Διὸ καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἐπρότεινε τὴν Σοφίαν εἰς σύζυγον τῇ ἡγεμονίᾳ τῆς Μόσχας, μεγαλῶν δουλῆ Ἰωάννη τῷ Γ'. Ὁ Μόσχος δούδ' Ἰωάννης, νεώτατος τὴν ἡλικίαν εἶχε νομιμοποιῆσεν τὴν θυγατέρα τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Τβέρης Μαρίαν, ἣτις μετ' ὀλίγον (τῇ 1472) ἀπέβουσε· ἐπομένως ἦτο νέος καὶ χηρῶν ὄντων ἐπὶ τῇ ἐγένοντο αἱ προτάσεις περὶ νέου γάμου ὑπὸ τοῦ Πάπα. Εὐφύης ὦν ἐνόησεν ἀμέσως τὸ συμφέρον ὅπερ εἶχεν ὁ Πάπας εἰς τὸ συνικεῖσθαι τοῦτο, ἀπ' ἐτέρου ὅμως διεῖδε πόσον ἡδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ ὠφελήθῃ ἐκ τούτου πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν σκοπῶν καὶ μεγαλεπήβολων αὐτοῦ μεταρρυθμίσεων. Διὸ καὶ ἀμέσως συνεκάλεσε συμβούλιον ἐκ τοῦ Μητροπολίτου τῆς Μόσχας, καὶ ἐκ τῶν προκρίτων, ἐν ᾧ παρεκάθησε καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, γυνὴ ἐμφορῶν καὶ μεγάλῆς περισκέψεως, καὶ συζητήσας ὀρίμως τὴν ὑπόθεσιν, ἀπέστειλεν εἰς Ῥώμην πρεσβυτὴν τὸν Ἰωάννην Φραζῖνον, ἕνα τῶν πιστοτέρων αὐτοῦ ὀπαδῶν. Ὁ πρεσβυτὴς οὗτος μεταβάς εἰς Ῥώμην ἐπέληθη τοσοῦτον δραστηρίως τῆς ὑποθέσεως, ὥστε αὐτῆ ἤρχη ταχέως εἰς πέρας πρὸς εὐχαρίστησιν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ ἡ ἡγεμονία Σοφία ἀπέβη τῆς Ῥώμης συνοδουμένη ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Ἀντιόχου καὶ πολλῶν ἐπιστῶν Ἑλλήνων ἐκ τῶν τῆς αὐτῆς τοῦ πατρὸς τῆς. Ἡ πρώτη Ῥωσικὴ χώρα, ἣν ἐμελλε νὰ πατήσῃ ἡ νέα ἡγεμονία, ἦτο ἡ ἐπαρχία Ρσκόω, ἣς οἱ πρόκριτοι καὶ οἱ ὀδημαρχοὶ συνέρρευσαν ἐξ ὄλων τῶν κομῶν καὶ χωρίων μέχρις Ἰσθόροκας πρὸς ὑποδοχὴν τῆς μελλονύμφου τοῦ Κυρίου αὐτῶν. Ἐν Ἰσθόρακι περιήλθεν αὐτοῖς ἡ διαταγ

Η ΗΓΕΜΟΝΙΣ ΣΟΦΙΑ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑΒΑΙΝΟΥΣΑ ΕΙΣ ΡΩΣΣΙΑΝ.

νὰ ἐξακώσῃ ἐπιρροήν· ἀλλὰ γνωστὸν εἶναι ὅτι ἡ μεγάλη δοῦκισσα Σοφία, πιστὴ εἰς τὰς παραδόσεις τῆς καὶ εἰς τὸ ὀρθόδοξον δόγμα διέθεσε τὰς ἐλπίδας τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἀρχηγοῦ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας." Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι ἡ νέα ἡγεμονία συντέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν τῆς χώρας, ἐν ἧ ἐκλήθη νὰ βασίλευσῃ καὶ ὅτι ἐν παντὶ ὑπέδειξε πιστὴ καὶ ἀνταξία σύντροφος καὶ σύζυγος τοῦ μεγάλου δουκὸς Ἰωάννου.

Ἐν τῇ παραθετιμένη εἰκόνι, γραφεῖσθαι ἐν Ῥωσσίᾳ, παρίσταται ἡ ὑποδοχὴ, ἧτις ἐγένετο τῇ ἡγεμονίδι Σοφίᾳ ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας Ρσκωv παρὰ τὰ σύνορα τῆς Γερμανίας. Ἡ σκηνὴ εἶναι ἐκφραστικὴ, τὸ δὲ συμβῆναι ὑπὸ ἐπιφανῆ ἱστορικῆν εἰς ἄκρον σπουδαίον, διότι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀρχοῦναι οἱ χρόνοι τῆς προόδου ἐν τῇ ἀπεράντῳ Ῥωσσίᾳ κρᾶται.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ.

Διήγημα ἐν Αὐστραλίᾳ.

(Συνέχεια.)

ἘΝ ἑσπέρᾳ τῆς ἐγκαίνιας τοῦ Πανταγχείου οἱ δύο γείτονες διηυθύνοντο ὁμοῦ πρὸς τὴν σκηνὴν των. Ὁ Σμιθ ἦτο κακῆς διαθέσεως, καὶ ὠμίλει περὶ ἀνακαλύψεως φλεβῶν χρυσοφόρου εἰς τὸ μέρος τοῦ γείτονός του καὶ διευθυνομένης πρὸς τὸ εἰς αὐτὸν ἀνῆκον μέρος. Ὡς ἐκ τούτου κατηγόρει ἐπὶ ἐγωισμῷ τὸν Πέτερ, μὴ θέλοντα νὰ μοιράσῃ τὸ εὐρημά του πρὸς τοὺς φίλους καὶ γείτονάς του.

— Ἄκουε ἐκεῖ· νὰ ἔλθῃ ὁ γέρον αὐτὸς ὁ τυχοδιώκτης νὰ ληστεύσῃ τοὺς τιμίους ἀνθρώπους! Νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς πωλήσῃ τὸ φουρὶ καὶ νὰ μᾶς πάρῃ τὸ χρυσάφι! Νὰ ἔλθῃ μία πτωχὴ κόρη καὶ νὰ μᾶς θέλῃ με περιφρόνησιν!

Ταῦτα ἔλεγεν ἐν ἀνανακτίσει, ὅτε αἰφνίς εἶδεν ἐρχομένην τὴν κόρην καὶ κρατοῦσαν ἀγχιεῖον ἐν χερσὶ. Πληροῦν αὐτῆς ἔστρεγεν ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τῆς. Ἡ κόρη, ὡς ἀλλῇ Ῥαχὴλ, μετέβαινε περὶ τὴν δύον τοῦ ἡλίου εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀναγκαίου τοῦ αὐτῆ ὕδατος.

— Ἰδοῦ, ἀνεφώνησεν ὁ Σμιθ μετ' ὀφθαλμοῦς σπινθηροβόλουτας. Ποία τύχη! Ἡ κόρη τοῦ Κράους!

— Καὶ τί με τοῦτο; εἶπεν ὁ συνοδοιπόρος τοῦ ξερώφ.

Ὁ Σμιθ ὠμοίαζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρὰ ποτε εἰς ὄνειρον ἀρπακτικόν. Βλέπων τις αὐτὸν σπεύδοντα ἐνόμειεν ὅτι ἐμελλε νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τῆς λείας του. Ὅτε δὲ ἐπρόφρασαν τὴν κόρην, τὴν εἶδον γονατίζουσαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ μικροῦ ρύακος, καὶ προσπαθοῦσαν νὰ γεμίσῃ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τοῦ βορβορώδους ὕδατος. Ἐφαίνετο ὅμως δυσανασχετοῦσα, καὶ μετ' ὀλίγον ἔχουσε πάλιν τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποιον ἦτο ἔλιος ἀκάθαρτον καὶ ἄχρηστον.

Ὁ Σμιθ ἐσπευσεν εἰς βοήθειάν τῆς καὶ προτείνων αὐτῇ τὰς ὑπερσείας του ἐπροσπάθει νὰ ὠθήσῃ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ τόνου γλυκύν καὶ τόσο ἀφράδικον, ὥστε ὁ σύντροφός του ἐνεθυμήθη τὸν μῦθον τοῦ λόκου καταπίνοντος λευκίτιδα ὅπως καταστήσῃ τὴν φωνὴν του μαλακωτέραν καὶ ἀπατήσῃ τὰς αἰγας, ἃς ἤθελε νὰ καταβροχθίσῃ.

— Ἄφες, δεσποσύνη, τὸ ἀγγεῖον· ἐγὼ θὰ σ' εὐρω νερόν.

Ἡ νεάνις ὕψωσε πρὸς αὐτὸν τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς, διότι ἡ φωνὴ τοῦ λαλοῦντος πρὸς αὐτὴν ἀνδρὸς τῆ ἐνέπνευεν ἀδελφὴν τινα φέδον. Μ' ὅλον τοῦτο μετὰ μικρὸν διαταγμὴν τῆ παρέδωκε τὸ ἀγγεῖον καὶ τὸν παρηκολούθησεν. Ὅλίγον παρεκεῖ ἐσταμάτησαν πλησίον καθαρὰς πηγῆς, ἧτις ὅμως ἔβρεε τόσο θραδέως, ὥστε ἡ πληρώσις τοῦ ἀγγείου ἱκανὸν ἀπήχθη χρόνον· ἀλλ' ὁ Σμιθ δὲν ἐδιάζετο, διότι ἐν ᾧ τὸ ἀγγεῖον ἐπληροῦτο, αὐτὸς περιερίεζετο μετὰ θλέμματος ἀναίδους τοὺς γυμνοὺς τῆς κόρης βραχιόνας· ὀλίγον ἀπωτέρω ἴστατο ὁ Πέτερ, ὅστις παρατηρῶν καὶ αὐτὸς τὴν κόρην ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ θέσις τῆς θὰ ἦτο μάλλον ἐν ἐργασίᾳ Ἰταλοῦ γλύπτου. Ἄφ' οὗ τὸ ἀγγεῖον ἐπληρώθη ἡ κόρη στρέψασα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς πρὸς τὸν βοήθησαντα αὐτὴν τὸν γυχαριστήσε μετὰ μειδιήματος πλήρους χάριτος καὶ εὐγενείας, ὡς ἤθελεν εὐχαριστήσε ἡ πλέον μεμορφωμένη κυρία.

Ἄλλ' οἱ ἄνδρες, οἱ ἔχοντες τὰς κλίσεις ἀρπακτικῶν ὀνείων, δὲν ἐννοοῦσι τὴν τοιαύτην εὐγένειαν. Ὁ Σμιθ ἤθελεν ἄλλου εἶδους ἐνδείξειν εὐγνωμοσύνης, καὶ ἔρριψε θλέμμα πλήρες πόθου ἐπὶ τὸν χειλέον τῆς κόρης.

— Δὲν φέγγουν οὕτω, εἶπε· λέγουσιν τοῦλάχιστον μίαν καλὴν νόκτα εἰς τοὺς φίλους.

Καὶ ἐξῆτις νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ. Ἄλλ' αὐτὴ τὸν ἀπέθυσσε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τὸν μικρὸν αὐτῆς χειρῶν. Ὁ γριώσα καὶ ἀσθμαίνουσα ἀνέστρεψε τὸ ἀγγεῖον μετ' ὕψος περιφρονήσεως καὶ λαδοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς ἀπέπληε πάλιν πρὸς τὸ μέρος, ἔθβα τὴν εἶχε συναντήσει ὁ Σμιθ. Ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤθελε νὰ χρωστέῃ οὐδεμίαν χάριν εἰς ἄνδρα τόσο ἀνάγωγον, διότι πάλιν ἐγονάτιζε παρὰ τὸ βορβορώδες ὕδωρ ἔπου ἦτο τὸ πρῶτον.

Ὁ Σμιθ ἤρθάνετο τὴν ὄργην καταλαμβάνουσαν αὐτόν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ συντρόφου του ἀπεικονίζετο τί, ἔπερ τὸν ἀπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς ἀναικείους αὐτοῦ τρόπους. Ἐσώπησεν ἀπομένους· ἀλλ' ἡ σιωπὴ τοῦ αὐτοῦ ἦτο ἔτι ἐπιφοβεωτέρα. Πρὶν ἢ ἀπέλθῃ ἔκαμε θαθεῖαν ὑπόκλησιν καὶ εἶπε μετὰ εἰρωνικῆς μειδιάματος·

— Φαίνεται ὅτι ἔχομεν ἐδῶ μίαν πριγκηπέσσαν. Χαίρετε, κυρία πριγκηπέσσα! Καλὴν ἀνάμωσιν!

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν ἦτο πλέον ἡ θυγάτηρ τοῦ Κράους — ἀλλ' ἡ Πριγκηπέσσα τῆς Κοιλιάδος τῶν λογαριῶν — ἡ πωλοῦσα καπνὸν εἰς τοὺς ὀρύκτας, ἡ πλύνουσα τὰ ἀγγεῖα καὶ τὰ σκεῦη, καὶ ἡ τρέχουσα ἐνθεν κακεῖθεν γυμνόπους. Ἦτο ἡ πριγκηπέσσα ἡ κόρη, ἡ ὑπερφάνος πρὸς ὅλους φερομένη καὶ μὴ δεχομένη οὐδεμίαν λέξιν κἄπως ἐπιφορομένην ἢ χλευαστικὴν. Ὅστε ἐπὶ τέλους γενικῶς ἐγένετο παραδεκτὸν ὅτι ὁ τίτλος τῆς πριγκηπέσσης τῇ ἀνῆκε δικαιοματικῶς.

Γ.

Μόλις ἀνεχώρησεν ὁ Σμιθ, ὁ Πέτερς ἀπετάθη πρὸς τὴν κόρην, καὶ τῆ εἶπε φιλοφρόνως·

— Κόρη μου, μάτην προσπαθεῖς ἐδῶ νὰ γεμίσης τὸ ἀγγεῖόν σου· ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι πηγαὶ καθαρᾶι, ἔπου θὰ ἡμπορῆς νὰ εὐρῆς νερόν. Ἀρχίζει καὶ νικτώνει καὶ δὲν θὰ εὐφύσῃ, ἂν δὲν σε ἴδω νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου.

Ἡ κόρη τὸν προσέβλεψε διὰ τοῦ αὐτοῦ θλέμματος, δι' οὗ εἶχε προσβλέπει τὸν σύντροφόν του· ἀλλ' αὐθὺς ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, διότι εἶχεν ἀπαντήσει θλέμμα ὅποιον οὐδέποτε εἶδε πρότερον. Ἡ ψυχὴ ἀπεικονίζεται συνη-

θέστατα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ. Οὐδὲν ἀπήτησεν, ἀλλὰ τὸν παρηκολούθησεν ἄνω διαταγμῷ.

Ἐπάρχουν ἐν τῷ κόσμῳ σκηναί, περὶ ὧν οὐδαίς ποτε ἔγραψα, σκηναί, ὧν ἡ ἐνθουσία ἐγχαράττεται θαθεῖς εἰς τὰς ἀνθρωπίνους καρδίας. Ὅστω καὶ ἡ ἐντύπωσις τῆς ἐσπέρας ταύτης ἔμεινε θαθεῖς ἐνταυπωμένη ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ "ἀριστοκράτου", καὶ τῷ ἐπανήρχετο θραδύτερον ὡς ἡ ἡλὼ ἄσματος μουστριώδους. Ἐπάρχουσι ἐν τῷ κόσμῳ τόσα μυστήρια, οὐδέποτε ἐξηγουμένα. Ἡ ἀπόστασις μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς νεαρᾶς κόρης ἦτο μεγάλη, ἀδιάβατος. Βεβαίως· ἀλλ' ὅμως ἐν ᾧ ἐθάδισε πλησίον τῆς διατέλει ὑπὸ ἐπιρροῆν μηχανητικὴν, ὑπὸ εἶδος προσεγγίσεως, ἦν λέξεις δὲν δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν, ἧτις ὅμως ἤρκαε νὰ τῷ παραστήσῃ τὴν κόρην ὑπὸ ἄλλῃν στολήν, ἐν ἄλλῃ κύκλῳ, ἔθβα τὸ χαρίεν αὐτῆς μειδίωμα ἤθελεν ἐλκύσει πάντων τὰ θλέμματα καὶ διεγείρει εἰς πάντας ἐνθουσιασμόν. Τοιαῦτα ἦσαν αἱ ἀμυδραὶ σκέψεις, αἵτινες τῷ ἐπήρχοντο ἐν ᾧ τὸ ἀγγεῖον ἐπληροῦτο θραδέως ὕδατος καθαρῷ· ἀφ' οὗ ἐπληρώθη ἤβλησεν αὐτὸς νὰ τὸ μετακομίσῃ εἰς τὴν σκηνήν.

— Θὰ κάμῃ καλά, προσέθηκε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆς καὶ τὴν ἀδελφὴν σου· διότι εἶσαι βέβαια πολὺ κουρασμένη.

Ἡ μικρὰ κόρη προθύμως ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, ἀφόθως ἀνερχιζήθη εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ ἐστῆριζε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὄμου του· μετ' ὅ αὐτὸς λαβὼν τὸ ἀγγεῖον ἤκολούθησε τὴν "πριγκηπέσσαν" εἰς τὴν σκηνὴν τῆς.

Καθ' ὅδον ἤβλησε νὰ δεῖξῃ εἰς τὴν κόρην τὸ ὠραῖον θέαμα, ἔπερ ἐξετυλιζοτο ἐνώπιον αὐτῶν.

— Ἰδὲ, τί ὠραία νύξ, τῆ εἶπε, δεικνύων τὴν ἤμερον κοιλιάδα.

Ἡ "πριγκηπέσσα" παρηκολούθησε τὴν διευθυνοῦν τοῦ θλέμματός του, ἀλλ' οὐδὲν εἶδε — δὲν εἶδε ἄλλο ἢ τὴν σελήνην πλέουσαν ἐντὸς πεφωτισμένων ἐλαφρῶν νεφῶν· αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης ἐφώτιζον ἀμυδρῶς τὸ ὑγρὸν χόρτον, καὶ τὰ δένδρα, τὰ ὅποια ἦσαν τόσο ἡσυχὰ, ὥστε ἐφαίνοντο στυδιαζόμενα μετ' ἡσυχίαν των. Ἡ "πριγκηπέσσα" ἔβλεπε τοῦτο, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς — οὐδὲν ἤνυσεν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Πέτερς παρέδωκε τὴν κοιμωμένην μικρὰν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς — καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε μινυρίζουσαν τινὰς λέξεις. Ἦσαν αὐταὶ τὰ εὐχαριστήρια τῆς "πριγκηπέσσης"; Τὴν προσέβλεψεν ἀσκαρδομηκταί, ἀλλ' αὐτὴ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν τῆς. Εἶδεν ὅμως λάμπουσαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μικρὰν σταγόνα διανυγῆ ὡς χρυστελλῶν — καὶ τοῦτο τὸν γυχαρίστησεν. Ἄνεχφώρτα σόνουσε.

Δ.

Ἦτο ἡ ἕκτη ὥρα τῆς ἐσπέρας· οἱ ὀρύκται ἐπέστρεψον εἰς τὰ καταλύματα των καὶ ὁ Πέτερς ἐσυλλογίζετο ἂν πρέπη νὰ διαβῇ ἐμπροσθεν τοῦ Πανταγχείου πρὶν ἢ ἀποσυρθῆ εἰς τὴν σκηνὴν του. Σχετικῶς ὁ ἔλιος τοῦ ἐν τῇ Κοιλιάδι τῶν λογαριῶν δὲν ἦτο δι' αὐτὸν πολὺ ὄχληρός. Ἄνθρωπος γνωρίζων πολλὰς γλώσσας καὶ ὀμιλῶν αὐτὰς εὐχερῶς, σουμεροφῶτος εὐκόλως πρὸς τὴν ζωὴν τῶν ὀρυκτῶν, ὅπως ἤθελε συμμορφωθῆ πρὸς τὴν ζωὴν τῶν πόλεων· ὑπῆρχον ὅμως στιγμαί, καθ' ἃς μόνος ὦν ἐν τῇ σκηνῇ του καταλαμβάνετο ὑπὸ θαρρυθμίας. Ὁ μόνος σύντροφός του καὶ συγκατάκοις ἦτο γέρον ναύτης, ἰσχνὸς καὶ ξερὸς ὡς μωμῖα. Ἄλλ' ὁ γέρον οὗτος ἦτο εὐτυχὸς ἄνθρωπος τακτικῶς καὶ

καθαρός, εἶχε δὲ καὶ τὸ μέγα προτέρημα νὰ ἦναι ὀλιγόλογος καὶ πιστός. Ὅσακις ὁ Πέτερς εὕρισκε χρυσοφόρον τινὰ φλέβα, μάτην προσπαθῶν οἱ γείτονες νὰ διαφθείρωσι τὴν πίστιν τοῦ γέροντος ναυτικοῦ· μάτην τὸν προσεκάλουν νὰ πῆ, τῷ ἔκαμναν ὑποσχέσεις· ὁ ναύτης ἔμεινε ἀκλόνητος καὶ σιωπηλὸς ὡς εἰδωλον κινεζικόν, καὶ μόνον ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν ἐμειδία εἰρωνικῶς καὶ εὐδεικνυον εἰς τὸ πρόσωπόν του τὴν ἐνδόμωχον χαρὰν του. Ὁ Πέτερς εἶχε συνειθῆσαι νὰ θεωρῇ τὸν γέροντα ναύτην ὡς καλὸν φύλακα· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῷ ἀπέτανε λέξιν τινὰ φιλόφρανα, ἀλλ' οὐδέποτε συνειλιζέτο πρὸς αὐτόν. Ἐμοίραζε μετ' αὐτοῦ τὸ κωνήριόν του — πλην συνήθως περιωρίζετο μόνον εἰς ἑαυτόν, καὶ ἦτο ὡς νὰ εὐρίσκατο ἐντελῶς μόνος. Δὲν ἐπεσκέπτετο τὸ Πανταγχείον, διότι ἤξευρεν ὅτι ἦτο τόπος συναρρωστικῶς ἔλιων τῶν ὀρυκτῶν, καὶ ὀλίγην χροιάνα διάθεσιν νὰ συναγαθίζεται μετὰ τῶν θαναύσων ἐκείνων ἄνθρώπων.

Τὴν ἐσπέραν ὅμως ἐκείνην τῷ ἐπέλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Κράους. Ἦτο ἡ ὥρα καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἔδυσεν· αἱ ἀκτίνες αὐτοῦ ἐφώτιζον τὸ ἐσωτερικόν τῆς σκηνῆς, καὶ ἐφαίνοντο ὡς παρῶσσαι αἴγλην εἰς τὴν ἐκεῖ καθήμενῃν "πριγκηπέσσαν". Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Πέτερς εἰσῆρχετο, ἡ κόρη παρετήρει τὴν μαγευτικὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἰσως ἐσυλλογίζετο ἂν καὶ τοῦτο ἦτο θέαμα, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ θαυμάσῃ, ὡς ἐθαύμασε τὴν προτεραίαν τὴν λάμψιν τῆς σελήνης.

Ὁ "ἀριστοκράτης" ἐκάθησεν ἐπὶ σκαμνίου ἐν μέσῳ τοῦ πίνοντος καὶ βορβορώδους πλήθους. Ἐκαίεν θεωρομένη ἡ κόρη τῷ ἐφαίνετο ὡς ἀργαία τις εἰκὼν πολυτίμως ἐρριμμένη εἰς τὸ θέαμα σκατεινοῦ μαγαζείου μεταπράτου, καὶ τεθαμμένη ὑπὸ στρώμα κονορτοῦ καὶ καπνοῦ. Πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν ἔβλεπεν ὅτι ἡ παρούσα τῆς ἐνέπνευε σάσασμόν εἰς τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ πολυεῖς ἐργάτας· καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπὸ τοῦ αἴνου ἐξημέμενοι ἦδη, οἱ πῶντες καὶ ζητούντες ἀκόμη νὰ πῶσιν, καὶ οἱ δυσχεραστῆμενοι, οἱ ἐπὶ ὅλην ἐδδομάδα ἀνυρῶντας τὴν γῆν καὶ οὐδὲν ἄξιον λόγου εὐρῶντες, καὶ οὗτοι ἐνώπιον αὐτῆς ἐτήρουσαν συμπεριφορὰν ἀξιοπερηφῆ. Ἡ κόρη ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ καταστῆματος· αὐτὴ εἰσέπρρατε τὰ χρήματα, ἐκράτει τὰ ταμίαιον, ὄριζε τὴν τιμὴν ἐκάστου πράγματος καὶ τοῦτο χωρὶς κἂν νὰ συμβουλευθῇ τὸν γέροντα Κράους, ὅστις ἐκάθητο ἔν τινι γωνίᾳ τοῦ μαγαζείου καὶ ἐκάπνιζε. "Φιλήθι ραχίς" — δεκαπέντε σελίνια· ποτήριον ἀγγλικῶν ζύθου — δύο σελίνια· τέταρτον λίθρας καπνοῦ — Πέντε σελίνια· κ. τ. λ." Βεβαίως αἱ τιμαὶ αὐταὶ ἦσαν τιμαὶ φαντασιώδεις· οὐχ ἦτοσαν ὅμως ἡ κόρη οὐδέποτε ἠπατούσα. Ἄλλως τε ὅταν ἔχῃ τις μονοπωλεῖον, δύναται νὰ ὀρίσῃ τὰς τιμὰς κατὰ τὸ δοκοῦν, καὶ τὸ Πανταγχείον εἶχε μονοπωλεῖον. Ἐκτὸς τούτου οὐδεὶς τῶν παρόντων ἐσκέπτετο νὰ διαπραγματευθῇ· ἐπλήθρονε ὅπως θὰ ἐπλήθρονε ἐν τῷ ἀριστοκρατικωτέρῳ καταστήματι Ἐυρωπαϊκῆς μεγαλοπόλεως. Ἐνίοτε, ἐὰν τὰ μετρητὰ ἔλειπον, οἱ ὀρύκται ἐξήγαγον μικρὸν δερμάτινον σάκκον, καὶ ἐπλήθρονον διὰ τινων τεμαχίων καθαρῷ χρυσῷ καὶ διὰ κόνας χρυσοῦ· ἐννοεῖται δὲ ὅτι τότε καταβάλλον τριπλασίαν καὶ πλέον τὴν τιμὴν. Ἡ "πριγκηπέσσα" ἐνέκλειε τὸ πολυτίμον μέταλλον ἐντὸς μικρᾶς πεζίδου· τὰ δὲ νομίσματα κατέθετε ἀναμῆς ἐντὸς παλαιῶν σκευῶν, χρησιμεύσαντος ἄλλοτε διὰ τὸ πετρέλαιον.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ βασιλικὴ ὄντως ἀπάθεια τοῦ προσώπου τῆς ἐταράττετο, καὶ τοῦτο ὁσακίς ἔβλεπε ἐμφανιζομένην ὄπισθεν τῶν σάκκων τὴν μικρὰν τῆς ἀδελφῆν. Ἡ μικρὰ αὐτῆ

κόρη ἦτο ἀεικίνητος, ποτὲ μὲν ἐπαίεσεν ἐν τῷ μαγαζίῳ ὡς μικρὰ γαλῆ· ποτὲ δὲ ἐκυλίετο ἐπὶ τοῦ χόρτου πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς σκηνῆς· ἄλλοτε δὲ περιερίεζετο τοὺς σάκκους, τὰ βαρέλια, τὰ πάντα, ἀμέριμος τοῦ βίου, χαίρουσα ὡς ἡ χρυσοαλλῆς ἡ παῦσα εἰς τὸν ἀέρα. Εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς παιδιὰς τὴν παρηκολούθει τὸ θλέμμα τῆς ἀδελφῆς τῆς· πολλάκις τὴν ἐπέπληττεν, ἄλλοτε τὴν ἐτιμῶρει· ἐγκαίεουσα αὐτὴν ἐντὸς κενοῦ θαρραλίου· πάντοτε ὅμως ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἡ διηνεκῆς ἐκείνη μέρμηρα, ἧτις χαρακτηρίζει συνήθως τὰς μητέρας. Τὴν μικρὰν, ἧς τὸ ὄνομα ἤγγουίτο, ὀνόμαζον ὅλοι Μικροῦλταν, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο γνωστὴ καθ' ὅλην τὴν ἀποικίαν. Ἐννοεῖται ὅτι πάντες τὴν εἰδωπόουν καὶ τὴν περιεποιούοντο, διότι ἦτο ἡ διασκεδάσις ἔλιων, καὶ αὐτῶν τῶν σοβαρωτέρων ἀνθρώπων.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια.)

ΤΟ ΤΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ ΕΝ ΚΑΝΑΔΑΙ ΕΝ

ΚΑΙΡΩΙ ΧΕΙΜΩΝΟΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἔρα σελ. 287.)

ἘΝ Ἐυρώπῃ καὶ μάλιστα εἰς τὰς μεσημβρινὰς αὐτῆς χώρας ζῶντες δὲν δύναμάμε σκεδῶν νὰ φαντασθῶμεν τί ἐστὶν ὁ χειμὼν ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ. Παρ' ἡμῖν οὕτε τὸ φύκος εἶναι τοσοῦτον ὀριμὸν καὶ διαρκές, οὔτε ἡ χιών καλύπτει ἐπὶ τοσοῦτους μῆνας τὸ ἔδαφος· καὶ ἂν ἀφρονὸς ποτε πᾶσῃ χιῶν, τὰ μέγα πρὸς ἀπομάκρυνον αὐτῆς εἶναι πρόχειρα, τοῦλάχιστον εἰς τὰς μεγάλας πόλεις καὶ ἐπὶ τῶν κεντρικωτέρων αἰθηροδρομικῶν γραμμῶν. Ἐν Καναδῇ ὅμως, τῇ βορείῳ ταύτῃ χώρᾳ τῆς Ἀμερικῆς, ἡ χιών καλύπτει τὴν γῆν ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους καὶ τὸ πάχος εἶναι διαρκές. Αἱ ὁδοὶ καθίστανται ἀδιάβατοι, διότι ἐπὶ τῆς χιῶνος σχηματίζεται πεπηγμένη τις ἐπιφάνεια ὑποχωροῦσα συχνάκις εἰς τὸ θάρος τοῦ ἀνθρώπου. Ἐδύνητον εἶναι, πόσον ἐπικίνδυνον καθίσταται τὸ ὀδοπορεῖν ἐπὶ τοιοῦτου ἐδάφους. Ἐπομένως ἐπανόησαν οἱ ἄνθρωποι τὰ χιονοπέδιλα, εἶδος παγοπέδιλων, τὰ ὅποια καλοῦσι raquettes, ἐλαφρὰ καὶ πλατέα πέδιλα, δι' ὧν ὁ ἐπὶ τῆς πεπηγμένης χιῶνος πατῶν δὲν θυβίεσται, ἀλλὰ τὸυαντίον μετὰ μεγάλῃ ταχύτητι θαδίζει ἐπ' αὐτῆς. Τὰ πρακτικὰ ταῦτα χιονοπέδιλα ἐφευρέθησαν ἀπὸ τινος καὶ εἰς τὸν ἐν Καναδῇ ἀγγλικὸν στρατόν, καὶ δὴ καὶ εἰς τὸ ποροβολικόν, τὸ ὅποιον οὕτω δύναται νὰ γυμνάζεται καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος, ἐν ᾧ ἄλλοτε τὰ γυμνάσια διακόπτοντο κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ φύγους. Ἐν τῇ παραθετιμένη εἰκόνι φαίνεται πὸς ἐφαρμοζόνται τὰ χιονοπέδιλα ταῦτα. Ὅσακις δὲ πρόκειται ὁ στρατὸς νὰ διαβῇ πεπηγμένους παγοπέδιλα, τὰ ὅποια εἶναι χαλδῶδινα. Καὶ τὰ ποροβόλα τίθενται ἐπὶ ἐλκῶθρον, δι' ὧν μετὰ πολλῆς εὐκολίας γίνεται ἡ μετακόμισις αὐτῶν.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΕΙΣ ΑΝΩ ΑΙΓΥΠΤΟΝ.

Ἰπό Σ. Κρητικῷ.

(Μετὰ εἰκόνας. Συνέχεια.)

ΠΕΒΗΜΕΝ λοιπὸν ἐνὸς εὐρωχώρου πλοιαρίου μετὰ τοῦ πααὸ καὶ τοῦ κ. Σπόρα. Τὸ πλοιάριον τοῦτο ἴσως ὠμοίαζε τὴν Ἀργῶ, διότι ὅλη του ἡ κατασκευὴ συνίστατο ἐξ ἐνὸς ἔξλου τοῦ φουίνικος μέχρι τῶν γροινίων, τὰ ὅποια ἦσαν κατασκευασμένα ἐκ τῶν ἰσῶν τοῦ φουίνικος. Ἐν ἄλλῳ ἰστίον εἶχε, τὸ ὅποιον ἔφερε πλείονα τῶν ἐκατὸν ἐμβολωμάτων. Δύο δὲ ναῦτας ἡμιγυμνοὺς ὡς κομπλά

τῷ μέσῳ τοῦ Νεῖλου κενά ὡς μικρά νησίδα σχηματίζοντα ἤδη τὰ ἐκλείποντα ἐπαρμένα. Εἶνε τῷ ὄντι ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι σπηλαιὴ γῆς Αἴγυπτίας δὲν μένει ἀκαλλιέργητος.

Ἐν τούτοις ἀδεύσαμεν μετὰ τοῦ Πασᾶ καὶ τοῦ κ. Σπύρα μέχρι τινὸς ὄρους πατρῶδους ἀπέχοντος ὀλίγα λεπτά τῆς ὄχθης, τὸ ὅποιον ἀνέβημεν, ὅπου εὗρομεν καὶ ἕν λελαϊσμένον σπήλαιον μικροῦ μεγέθους, ἐφ' οὗ ἔγραψα τὸ ὄνομά μου. Ἡ ἐκ τοῦ ὄρους ἔκεινου θέα ἦτο γοητευτικωτάτη! Διέκρινε τις τὴν ἀπάντη ὄχθην κατὰ-φωτον καὶ χλοοστεφῆ. Τὰ ὄρη δὲ ὡς πυραμίδες

κατὰστρωμα καὶ εἶδον μακρόθεν τὴν ἱστορικὴν πόλιν Συήνην.

Ἡ Συήνη, νῦν Ἀσσοῦν, εἶνε τῶν τοῦ Ἥλιου θερμῶν τροπῶν ὁ γνόμων, κειμένη ὑπὸ τὸν τροπικὸν τοῦ Καρκίνου ὑπὸ τὴν 24° 5', 23" γεωγραφικοῦ πλάτους. Διερχόμενος ὁ ἥλιος τὸ κατακόρυφον σημεῖον περὶ μεσημέριον τὰ σώματα γίνονται ἄσκια φωτίζόμενα καθέτως. Πέριξ εἶναι τὰ περίφημα λατομεῖα τοῦ γρανίτου. Ἐν ᾧ ἐπλησιάζομεν νὰ ἐλλιμενισθῶμεν πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος παρουσιάζεται ὄρος ὑψηλὸν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ὁποίου φαίνονται ἐρείπια, καὶ

κοίτη τοῦ γέροντος Νεῖλου, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πλημμύρας του. Ἄμα ἐλλιμενισθέντες κατέβημεν εἰς τὴν λέμβον μετὰ τοῦ Πασᾶ καὶ τοῦ κ. Σπύρα καὶ διελθόντες τὴν ἔμπροσθεν τῆς Συήνης νῆσον Γαρμποῦ-Σουάν ἀπέδημεν εἰς ἀμυγδὴ ὄχθην, ὅπου ἦσαν ἑτοιμοὶ ὄνοι, ἐφ' ὧν ἔμαλλε ν' ἀνέλθωμεν τὰ ὄρη. Ἀνέβημεν ὄροπέδιον ὀδεύοντας ὁρῶν εὐθύτατον καὶ πλατύτατον ἐστρωμένον ἄμμο καὶ τρίμμασι γρανίτου. Ἀναβαίνομεν δὲ τις ἀπαντᾷ μνημεῖα ὀθωμανικὰ, τακέδες, μαουσολεῖα Σέχων, τὰ ὅποια εἶνε τετραγώνια οἰκοδομήματα ἐκ πλίνθων, καὶ ἐκ

ΤΟ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ ΕΝ ΚΑΝΑΔΑΙ ΕΝ ΚΑΙΡΩΙ ΧΕΙΜΩΝΟΣ.

οὐ μακρὰν ἐπεσκίαζον τὸν Νεῖλον, τὸν ποσειδῶνιον τοῦτον γίγαντα. Οὗτος δὲ ὡς γέροντα προσβύτατος καὶ κεμηγῶς ἐφαίνετο κατάλευκος ἡρεμῶν καὶ ἐξηλωμένος ἐκτάδην εἰς διαφόρους διευθύνσεις ἄλλοῦ χεῖρας, ἄλλοῦ πόδας ἀφίνων μετὰ περιφρονήσεως ἀνθρώπου καὶ πλοῖα νὰ τὸν ποδοπατῶσιν. Πλὴν ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν "Μετ' οὐ πολὺ ἀρχίζω νὰ νεάζω καὶ τότε δύναμαι νὰ ἐκδικηθῶ ἀρκούντως τὴν ὕβριν, ἣν ἤδη ἀνέχομαι." Κατέβημεν τὸ ὄρος ὅτε ὁ ἔρθεος ἤρριψε νὰ ἐνδύηται τὴν μαύρην χλαμύδα του καὶ ἄλλήντες εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ὅπου ἡ τράπεζα ἦτον ἐτοίμη, ἐπόμενον ἦτο νὰ φάγωμεν μετ' ὀρέξεως ἐνεκα τῆς σωματικῆς κινήσεως. Καθὼς καὶ ὁ ὕπνος ἐπίσης ἦτον ἀναπαυστικώτατος.

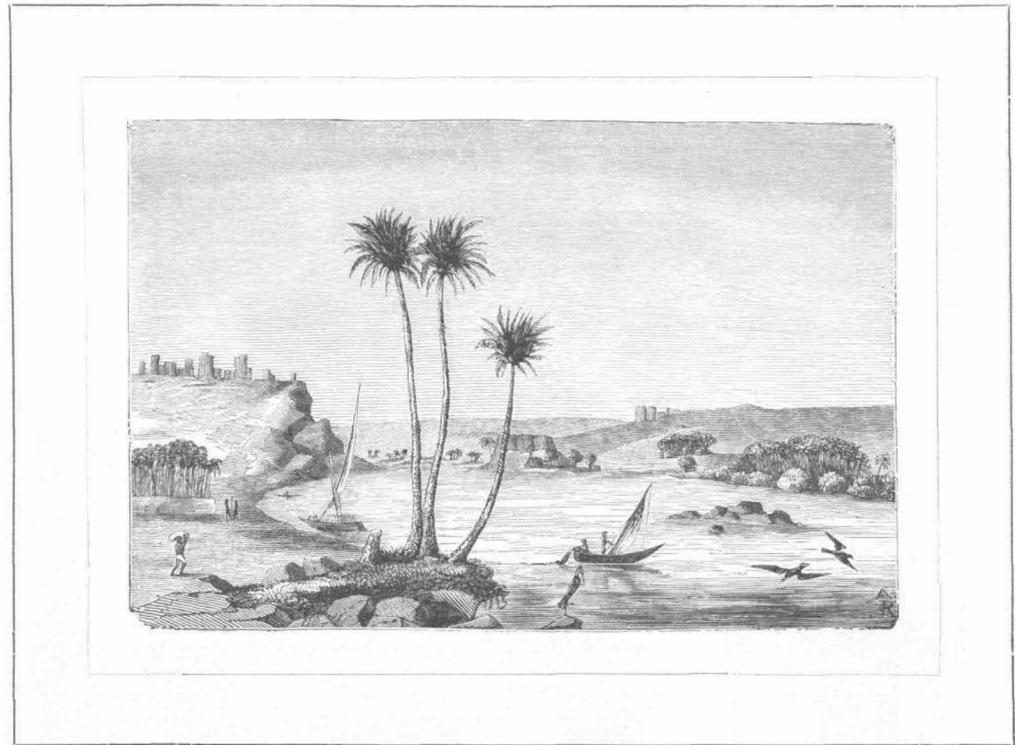
Τὴν 29 ὁ ἥλιος ἐφάνη καθαρώτατος. Ἀμφότερα αἱ ὄχθαι κατὰφωτοι καὶ κατὰχλοοι. Οὐ μακρὰν δὲ τὰ ὄρη ῥίπτουν τὴν σκιάν των ἐπὶ τῶν ἐπαρμένων καὶ καταφύτων ἐκείνων πεδιάδων. Ἡ γέρθηρην πλήρης εὐδιαθεσίας, ἀνέβην τὸ

μέρη ἀρχαίου οἰκοδομήματος ἐφθαρμένου ἐκ τοῦ χρόνου. Εἰς τὴν κορυφὴν δὲ τοῦ ὄρους ἐκείνου ὑπάρχει τεκές ἡμισφαιρίου Σέχη, φαινόμενος μακρόθεν ὡς φάρος. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι ὁ προστάτης τῆς πόλεως, καὶ ἡ σκιά τῆς σφαιροειδοῦς τοῦ μνημείου τοῦ κορυφῆς πίπτει ἐπὶ τὴν περιφῆμων ἐκείνων λειψάνων τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ χάρις του φαίνεται ἐπισκιάζουσα καὶ διατηροῦσα τὰ αἰώνια ἐκεῖνα μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ πόλις φαίνεται ἐν τῷ μέσῳ δεινροφυεῖας φηκοδομημένη καὶ ἔτιον τὸ πρὸς ἀνατολάς μέρος εἶναι κατάσκιον ἀπὸ δεινροφυεῖαν.

Πρὸ τοῦ δὲ νὰ ἐλλιμενισθῶμεν ἐφάγομεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εἰς τὴν ὄψιν τῆς πρῶνῆς ὁροῦ καὶ τῶν πρώτων τοῦ ἡλίου ἀκτίνων πρόγευμα ἀπὸ Ἀσοῦνα, εἶδος χαλδᾶ ἀπαλοῦ, ἐντὸς μεγάλου καὶ πλατεῖος τροβλίου. Τὸ γλυκὺ τοῦτο ζυμαρικὸν ἦτο περίφημον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀξιωματικώτατον. Ἡ πλησίον ὄχθη, ὅπου ἐλλιμενισθῆμεν ἦτον ἀμυγδῆς, καὶ χρησιμεύει ὡς

τεσσάρων κίωνων πλίνθινων συνιστάμενα κρατοῦντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἐν στοργγύλον εἶδος θόλου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἡ ἡμισέληνος ἱσταται.

Τὸ περίεργον δὲ ὅτι καὶ μνημεῖα ὑπῆρχον διὰ τοὺς μέλλοντας ἀποθανεῖν, τὰ ὅποια ἦσαν ἐκ πλίνθων κατεσκευασμένα ὡς κρύπτει ἔχουσαι τὸ σχῆμα κεράμου. Ἐν μέσῳ τοῦ ὄροπέδιου ἀπαντᾶται ἐν παλαιῶν τείχος δαίνον κατὰ μῆκος πρὸς μεσημέριαν μέχρις ἑξ ἡμερῶν ὁδοῦ, ἔχον θάσιν δέκα μέτρων οὐ ἡ ἡλικία κρύπτεται εἰς τὰ σκότη τῶν ἀρχαίων χρόνων. Βαδίσαντες περὶ τὴν 1 1/2 ὄραν κατέβημεν εἰς τὴν χωρίον ὀνομαζόμενον Σαλέλ (καταρράκτης) ἔχον δεινροφυεῖαν πυκνὴν σκίον καὶ ἐκτεταμένην φαινίνων καὶ οἰκίας πλίνθινων. Παρ' αὐτὸ ἦτο τὸ ἐπίγειον τοῦ πρώτου καταρράκτου, ὅπου θλίπει τις ἀρκετὰ πλοῖα, καὶ ἐν ἀτμόπλοιον σταθμεῖον ἐκεῖ πάντοτε διὰ μετακίμωσιν μέχρι τοῦ δευτέρου καταρράκτου. Τὸ ἀτμόπλοιον τοῦτο ἔμαλλε νὰ παραλάβῃ τὸν πασᾶν

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΠΑΡΑ ΤΟ ΑΣΣΟΥΑΝ. Περιοδεία εἰς ἄνω Αἴγυπτον ὑπὸ Σ. Κρητικοῦ.

και εις αυτω επρεπε να μετακομισθουν εκ Συδνης τα εν τω πρωτω πραγματα.

Επεσεφθημεν λοιπον το ατμοπλοιον τουτου, ονοματι Νασιφχιρ, 40 ιππων δυναμ. και μηκους 125 ποδων, πλατους δε 16, καθρωτατων και κελως περιποιητημενον εις την Α. και Β. θεσιν δια κομψων στρωματων. Ο πλοιαρχος ονομαζετο Ανεφρ, Αιγυπτιος θωμανος, λευκος, ανθρωπος ευρηπος. Αι νταχαμπια εινε μακρα πλοια και ταχεα, επιτηδες δια τον πλουτον του ποταμου, μηκος 80-100 ποδ. εχοντα και περιεχοντα 6-8 δωματα εσκευασμενα και αναπαυστικα σχεδον ως τα του ατμοπλοίου.

Αφ' ου λοιπον περιηλθονεν τα εν λογη πλοια μετα του Πασα και διαταξε τα δεοντα, πλευσαντες πλεον της ημισειας ωρας προς τον καταρρακτην εφθασανεν εκει σπου γινεται επαισθητος ο γιγας Νειλος, διου καταβαινει θραχον αρητακ ανωμαλον ουχι θωμος κλιβενον, εν διαστημα ενος τεταρτου πλεον της ωρας και εκει απειδωσθημεν εις την ξηραν επι θραχων γρανιτου· προ του δε να φθασωμεν μακροθεν ηκαυετο η βοη των υδατων προειννοσα φρικτη.

Ανωθεν λοιπον του καταρρακτου εκεινου επι θραχου υψηλου ισταμενοι εδελεπομεν τον Νειλον επιπιπτοντα κατα των θραχων, αριζοντα και πληρη ορηγης εδδα ως μαινόμενος μη δυναμενος να παρσασρη τους παλωριους εκεινους γρανιτας αδιακόπως ωθων αυτους δια του ορημητικου του βεουματος. Το μερος εκεινο εχει τω νυν φουον αγγρισιατην και καταπληκτικην. Το πλατος δεν ειναι μειζον των 20 ποδων· τα υδατα λοιπον συσσωρευμενα εντος της στενης ταυτης κοιτης και καταπιπτοντα κλινουν κροτον και θοην φοβεραν, εμπουδισμενα δ' ενιουε υπο θραχου γρανιτου εν τω μεσση ευρισκομενου υψουονται ως γιγαντες λευκογενετοι και παλιν καταπιπτον διαβαινοντες προς τα κατω.

Αλλα το καταπληκτικωτερον ητον ου τον φοβερον τουτον καταρρακτην διεπλεον οι μαυροι ναυται του πλοίου μας Βερβερου επιβαινοντες εβλου 3 ποδων και 5 δακτ. παχους. Οι μαυροι ουτοι δαιμονες ως Νηρηιδες διηρχοντο και διεπλεον το κινδυνωδες τουτο μερος προς θαυμασμον και εκπληξιν μας και δια να λαθουν ωφρον παρα του πασα. Επει μίαν ωραν εγευθημεν της θαυμασιας ταυτης θεας. Εν τινι δε αμμουδει θεσει της υχτης ησαν ωπαροι και ευρομεν ενα μικρον πεπνον τον οποτον αν και ωφρον εφαγομεν θωμος μ' ευχαριστησαν.

(Επειται η συνεχεια.)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

ΜΟΝΟΝ Ο ΟΦΘΑΛΜΟΣ ΒΛΕΠΕΙ;

Επι της, ως φαίνεται, παραδόξου ταύτης ερωτήσεως, η πρότερον Φυσιολογία απήγγησεν ανεπιφύλακτως καταφατικως. Διά της επεκτάσεως θωμος των πειραμάτων ημών, η απάντησις αυτή κατέστη αμφισβητήσιμος, και το ένστος άνετρεψε ταύτην επί τά έναντία. Ο V. GRABER εδημοσίευσε διά του νεωστί εκδοθέντος τόμου των συνεδριάσεων της εν Βιέννη Ακαδημίας των Έπιστημών, σειραν έξόχων και ευφώνων μαρτυριών, δι' ών απέδειξεν ότι η επιφάνεια του δέρματος κέκται την ευαισθησίαν του φωτός, — και

τουτο ακριβως καλομεν δρασιν. Εν αντιθεσει δε προς την αισθησιν του φωτος υπο του οφθαλμου — εξ ου και "φωτοστικη επιδρασις του φωτος" — καλει ουτως το τελευταιον ειδος, εν η το δερμα ειναι η υπολεχομενη συσκευη, "επιδρασιν φωτοδερματικην".

Εάν αποκλεισωμεν αριθμων τινα δομητων ζωνων, ως π. χ. προσφωτος εξωρυθνετας οριλου, εις κιθωτιον περιεχον φωτεινον και οικιαρον διαμερισμα, και εαν αφησωμεν τα ζωα ταυτα εις την κατα προαιρειν διαμονην των, θλεπομεν ουτι απαντα σχεδον χωροει προς τον σκοτεινον χωρον, τον δε φωτεινον σκοπιμωσ αποφευγουσι. Και θωμος τα ζωα ταυτα δεν εχουσι οφθαλμους δι' αν να προδιδηται η ιδιότης της φωταυγειας. Δυναμεθα δ' επισησ ν' αποκωλυωμεν τους πεντε πρωτους δακτυλιους της ουτω καλομενης κεφαλης των σκοληκων, χωρις ουτοι ν' αποποιωνται κατα προτιμησιν την οικιαρότητα. Το δερμα λοιπον ειναι εκεινο υπερ διδει γνωσιν του ποιου του φωτος.

Ουχι δε μονον οφθαλμα ζωα διακινειται ουτω, αλλα και δι' οφθαλμων δεκινουσαι αναλογους ιδιοτητας, εαν αποτυφλωσωμεν ταυτα δια της εξαερσεως του θολουδ και της αποκοπης του οπτικου νευρου. Αποτυφλωμεναι ενωδρου σαλαμανδρα π. χ. αναλητουσιν θωμοις κατα προτιμησιν την οικιαρότητα. Ουχι δε μονον το απλετον φως, αλλα και το ποιον αυτου ειναι ωρισμενον δια τα ζωα. Αμφότερα δε τα ειδη, οριλοι ενωδρου σαλαμανδρα προτιμωσι το ερυθρον χρωμα αντι του ιωδου. Δεν δυναμεθα δ' επισησ να παραδειχθωμεν ουτι απαρρופןσαν θερμαντικας ακτινας, ατινες πλεονάζουσιν εις το ερυθρον φως ως και εις το ιωδες, επειδη, ως το πειραμα εδιδασεν, αποφευγουσι το θερμαντικον. Εκ τουτου γινεται δηλον ουτι ου μονον ποσοτικας αλλα και ποιοτικας διαφορας του φωτος δυναμεθα να παρατηρησωμεν εις το δερμα.

Πως δε δυναμεθα να εξηγησωμεν την παραδοξον ταυτην σχεσιν; Εκ τινος παλαιας θαμίδος αναπτύξεως, ως και εις τα σημερον εισετι ατελεστατα ζωα, το δερμα εινε εις απαντας τους οργανισμους την γενικην και μονην επιδεκτικότητα της αισθησεως του φωτος. Βραδυτερον ετροποποιήθησαν αι διάφοροι λειτουργιαί επί τοςουτον, ωστα δι' εκάστην μονην προέκπτεν ιδιον οργανον. Διά την δρασιν π. χ. εχουμεν τον οφθαλμον, ου τινος το σπουδαιωτατον μερος ειναι ο αμφιβλητροειδης χιτων, εις εν υφαιλεται η αισθησις του φωτος, συνιστάμενος εκ του αυτου εμβροσκαου ιστου εξ ου και το δερμα διατηρει δε πάντοτε λείψανα της πρότερας αυτου λειτουργιας, και μάλιστα σφω ολιγώτερον ειναι ανεπτυμενος. Λιαν δε χαρακτηριστικον ειναι ουτι πάντοτε διατηρει την αυτην αισθησιν, ως το κυριως οργανον της οράσεως. Αι τυφλωθεισαι και μη σαλαμανδρα, προτιμωσι το αυτω χρωμα, π. χ. ερυθρον, και ουχι διάφορα χρωματα, ως επί παραδείγματι, ερυθρον και ιωδες.

Εκ των μνησθέντων πειραμάτων διδασκόμεθα ου μονον ουτι το δερμα δυναται "να ελεψη", αλλα λαμβάνομεν και ένδιαφερόσαν τινα του νόμου επιθεβαίνωσιν εκ της αδιαλείπτου αναπτύξεως των ζντων.

Δρ. Δ.

Εν Λειψία τη 30/12 Δεκεμβρίου 1884.

Επι διαρρύθμισι του χαρτονομίσματος εν Αυστρια, περι ης τοςαυτα ερρήθησαν, και ητις τοςαυτας εινε αναπτερωσει εσχάτως ελπίδας, φαίνεται ουτι παλιν ελησμονήθη έντελωσ, η τουλάχιστον μακράν άκομη απέχει από του να πραγματοποιηθη. Ο σκοπος της εις το μέσον βυφθεσις ταύτης ιδέας ητο να επιφέρη υψωσιν εις τας άξιαι του χρηματιστηρίου, υπερ και επεταύχθη. Εις την ιδεαν ταυτην υφαιλεται και η βελτιωσις η επενεβηισα εις τον προοπλοισμων του αυστριακου Κράτους δια το 1885, αν και η βελτιωσις αυτη πολυ απέχχ από του να φέρη το βοθωόμενον ίσοζυγιον. — Κατά τας παρελθούσας εδδομάδας τα γερμανικα χρηματιστηρια εμειναν ανεπιδραστα υπο της πολιτικης· ουδ' αυτος ο ειρηνηκος λόγος κατά την ένφαρσιν των συνεδριάσεων του Γερμανικου Κοινοβουλίου εσχεν τινά επί των χρηματιστηριων επιρροην. — Ο ηρωσ του χρηματιστηριου ητο η Ρωσσία, και το χαρτονομίμα της υψώθη ουσικωδως κατά την λήξαν εδδομάδα· αλλ' ηδη χθεσ παρετηρήθη αποσοθρόμησις τις, ητις πιθανόν να λάθη μεγαλειτερας επι διαστάσει, διουτι η υψωσις δεν εδωσθη εις θετικα διδόματα, αλλ' εις φήμας μόνον, και η ρωσικη κυβερνησις δεν ειναι εισετι εις θεσιν να σκεψη περι ελαττωσεως του τόκου των δανειων της. — Τη Αυστρια η κρίσις εις την θιομηχανίαν της ζακχάρεως παρέχει εισετι πραγματα. Ου μονον δυο των μεγαλειτερων καταστημάτων του ειδουσ τουτου ανέστειλαν ηδη τας πληρωμας, αλλα και τράπεζαι τινεσ, ανεχόμεναι εις αυτά, ευρισκονται ηδη εις θεσιν δυσκολου, ως π. χ. η Κτηματικη Τράπεζα της Βοημίας, υπερ ουσικωδως επηρεάζει τα χρηματιστηρια του Βερολίνου και της Βιέννης. — Εκ Μασσαλίας ηγγέλλη τηλεγραφικως η θλιβερά ειδησις, ουτι ο εν τη πόλει εκεινη εμπορικος οικος Νικολοπουλου άνεστειλε τας πληρωμας· λέγεται ουτι το παθητικον άνερχεται εις δυο εκατομμύρια φράγκων.

Α.

Τα δημοτικά συμβούλια των πόλεων υπόκεινται ένιουε εις δαινάς περιπετειας. Τον μήνα τουτον Δεκέμβριον παρήλθον ακριβως 125 ετη, αφ' ουτου ο δήμαρχος και το δημοτικον συμβούλιον της Λειψίας διηλθον ημέρας εις άκρον θλιβεράς. Ο Φριδερίκος Β' της Πρωσσίας, ελαόνων νικηφόρος δια της Σαξωνίας, επέβαλεν εις την πόλιν της Λειψίας έκτακτον φορολογίαν εκ 300 χιλ. ταλλήρων. Ο δήμαρχος και οι σύμβουλοι, μη δυναμενοι να εύρωσι το ποσόν τουτου, ευρίσκαντο εν δεινή άμηχανία. Ο βασιλευς διαταξε τότε να φυλακισωσιν αυτους μέχρι ου πληρωθη το ποσόν. Τοουτο συνέβαινε κατά μήνα Αυγουστον του ετους 1759. Τον Φεβρουάριον του 1760 ο βασιλευς άνενέωσε την πρόσκλησιν, και επειδη και παλιν η πόλις δεν επλήρωσεν, ητέθη η φορολογία εις δυο εκατομμύρια

ταλλήρων και αι δημοτικαί άρχαι εμεινον εν τη ειρατη. Τέλος ευρέθη ο σωτήρ. Εμπορος τις εν Βερολίνω, ονοματι Γουκόσβακς ηρώσπλαγγισθη της ουστηνου πόλεως και ου μόνον κατώρθωσε παρά τω βασιλει να ελαττωθη η φορολογία εις 800 χιλ. ταλλήρων, αλλα και το ποσόν τουτου ο φιλόανθρωπος πολιτης εδάνεισε τη πόλει άνευ τόκου, και ουτω αι δημοτικαί άρχαι απεφυλακίσθησαν αφ' ου επί δεκαετι σχεδον μήνας εμειναν εν τη ειρατη. Το σημερινον δημοτικον συμβούλιον της Λειψίας σκέπτεται ηδη να τιμηρη την μνημην του ευγενοδ εκεινου ευεργέτου, διδον εις μίαν των νέων της πόλεως δωδον το όνομα αυτου. Νομίζομεν ουτι πρό πολλου τουτο επρεπε να γείνη.

Η φιλοσοφικη Σχολή του εν Βερολίνω Πανεπιστημιου προκήρυξε δυο νέα διαγωνίσματα το μεν εκ μακρων δυτω χιλιάδων (φρ. 10 χιλ.), το δε εκ μακρων έννεε χιλιάδων (φρ. 11,250). Το θέμα του πρώτου διαγωνίσματος ειναι "Περί της αναπτύξεως της πολιτικης οικονομίας," του δε δευτερου "Περί της αναπτύξεως της Χημείας και της επιρροης αυτης επί της θιομηχανίας και του εμποριου." Τα χειρόγραφα υποβλήθησονται μέχρι α' Ιανουαριου 1886, η δε κρίσις εκδοθήσεται κατά Μάρτιον του 1886. Μόνον Γερμανοί εισι δεκτοί.

Πρό πάντε ημερων αφιγήθησαν εις Φλωρεντίαν 30 κιθωτια περιεχοντα 1780 άρχαία χειρόγραφα, εις άκρον πολύτιμα, τα οποια ηγγράσαν η πλουσία βιβλιοθήκη των Μεδίκων εν Λονδίνω. Εν τω χειρογράφω τούτοις εισι και δεκα του Δάντου. Η εφορεία του Βρετανικου μουσειου εξετίμησε τα χειρόγραφα αντι 30 χιλ. αγγλικων λιρών. Οι ανεργησαντες την άγοράν κατώρθωσαν να τα αποκτήρωσιν αντι 23 χιλ. μόνον. Εις το άνοιγμα των κιθωτιων παρασθησεται και ο ύπομνησ της Παυλείας, η δε βιβλιοθήκη θα μείνη κλειστη μέχρις ου έτοιμασθωσιν οι κατάλογοι.

Ναύκλαστρον νέας κατασκευης. Εν Νέα Υόρκη κατασκευάζεσαι νέον ναύκλαστρον κατά το σχέδιον του ναυπηγου Λώκ. Το πλοιον τουτου ειναι αυθηρον, εχει μηκος 9 μέτρων, και η κατασκευη αυτου θα κοστίση ουχι πλεον των 16 χιλ. δολλαριων. Το πλοιον κινείται δια του ηλεκτρισμου· το πληρωμα αυτου συνίσταται εκ δυο μόνον ανδρων, του κυβερνήτου, οστις ειναι και ηρωαλογοχος και του μηχανικου, οστις διευθύνει την ηλεκτρικην συσκευη. Διά της εισαγωγης υδατος θυβίεσαι το πλοιον εις την εις την επιφάνειαν. Εντος του σκάφους ευρίσκαται ο αναγκαιος ατμοσφαιρικος άηρ. Διά του ηλεκτρικου μηχανισμου η φοβερά αυτη λέμβος διευθύνεται υπο τα μεγαλειτερα σκάφη, τα οποια τινάσσονται εύκόλως εις τον αέρα. Ο ναυπηγός διατείνεται ουτι το πλοιον του θα δύναται να πλεη υπο την θάλασσαν εις απόστατιν 15 όλων μιλίων χωρις να εχη ανάγκην ν' άνέλθη εις την επιφάνειαν, ουτι ο εν αυτω διατηρούμενος ατμοσφαιρικος άηρ επαρκει δια τους δυο εν αυτω ανδρας.

Αίνιγμα 267.

Ακλιτόν τι μέρος είμαι, Στην γραμματικην δε καίμαι· Δύνασαι να με ζητήσης· Και αφευκτως θα με λύσης. Άρκει μόνον να προσέξης· Μήπως, φίλε μ' ανατρέψης· Αν τοιστόν τι συμβή, Παύσον τότε να ζητήσεις· Θεί' ή φράσι σκοτισθή· Κι' όπ' άχλως κалуεθή· Ατκ. Π. Βασιλείαδου εν Τεργέστη.

Αίνιγμα 268.

Ός έντομον εφοροποιόν Βεβαίως με ήξεύρεις· Άλλά αν θέλης, φίλε μου, Στήν θάλασσαν θα μ' εύρης, Έάν τώ πρώτα μέλη μου Μικρόν μετακινήσης· Αν θωμος χωρις κεραλήν Και τράχηλον μ' αφήσης, Δέν άπονήσχω μετά σου, Διά παντός θα ζήσω, Κι' υπό τους μαύρους σ' οφθαλμούς Τόν θρόνον μου θα στήσω. Ν. Γ. Μουσούρης, εν Βεργιάνας.

Πρόβλημα 269.

α***ω*ο*ε*ι*η**ω*ε*ε**ε*ια*. *i*o* *e** *i**e*o* *a** *a* *a**a* Έλλειπουσι τά σύμφωνα. Ο αυτός.

Πρόβλημα 270.

Εν τινι λουτρφδελούοντο τρεις Κύριοι· έξελθών δε εις εξ αυτων πρώτος και μεταδς παρά τω διευθυντη, ήρωτησεν αυτον πόσον ωφειλε να πληρωση· ουτος δε τω υπεδειξε κιθωτιον, και τω ειπε· "Θές Ισον του ποσου, υπερ θα εύρης εν τω κιθωτιω, ειτα λάβε εκ του βλου 40 λεπτά και απελθε." Ο Κύριος έκτελεσας τουτο απήλθε. Μετ' ολίγον έξελθών και ο δευτερος και εις την ερωτησιν του τί ωφειλε να πληρωση, ελαθεν εις απάντησιν· "θές εν τω κιθωτιω Ισον του ποσου υπερ θα εύρης, ειτα λάβε εκ του βλου 40 λεπτά και απελθε." Το αυτω συνέδη και με τον τρίτον Κύριον. Απελθόντος και του τρίτου ο διευθυντης του λουτροδ έρευνήσας το κιθωτιον εύρεν αυτω έντελωσ κενόν. — Ηδη ζητείται, ποιον ποσόν υπήρχεν εν τω κιθωτιω. Γρ. Γ. Δρόσος εν Άλεξανδρείη.

Πρόβλημα 271.

α **η*α*α *οi* **ο*ο*ι*ο* η *ο*η ου *ε*ε* ω*η*αi α**α *ε*α*ει*ε. Έλλειπουσι τά σύμφωνα. Ο αυτός.

ΛΥΣΕΙΣ.

Αίνιγματος 262.

Δελφίν — Ίον = Δελφίνιον.

Αίνιγματος 263.

Άρτα — Εξέρτης = Άρταεζέρτης — άρα.

Πρόβλημα 264.

- A'. Αι εισπράξεις κατά το πρώτον σύστημα της ύλοτομίας εικοσαετος ηλικίας θα ητο 150 πλήρων ύλοτομια προς φρ. 800 το έκκατοντάπλερον ητοι το όλον επί 30 ετη φρ. 36,000. Μεταβαλλόμενου θωμος του συστήματος εις τριακονταετη ηλικίαν θα εισπράττοντο ετος κατ' ετος 100 φρ. περιπλεον, ητοι 3000 φρ. δια τα 30 ετη. B'. Ειναι ωφελιμωτερον το δευτερον σύστημα, διουτι έκτος της τριακονταετας ωφελείας κατά τα πρώτα 30 ετη, θα ειχε 1800 φρ. περιπλεον έτησίως. Γ'. 150 πλήρα άδικαιωτοι και βαθυρόν κατά το πρώτον σύστημα, ανά 100 δε η και 50 κατά το δευτερον, και κατά την έκδοσιν του Πίνακος τάξιν. Δ'. Τοου η τάξις της επί 30 ετη του εικοσαετους δάσους ύλοτομίας, ίνα τουτο κατασχη τριακονταετος, ηλικίας.

Table with 3 columns: Έτος Πλήρη Ηλικία, Φρ., and calculations. Rows 1-30 showing arithmetic progressions and sums.

Πρόβλημα 265.

Η αλήθεια δάνκει ψυχην νοσοσαν, ωσπερ μέλι σωμα τετραυματισμενον.

Πρόβλημα 266.

Μηδέ ποτε μηδεν αισχρόν ποιήσας ελιπζε λήσειν και γάρ αν τους άλλους λήσας σαυτη φρ συνηθίσει.

Ελευσ. Τά 257, 258 και 260 ο κ. Πασχάλης Χ. Παπάρογλου εν Σουφλίω· τώ 258 ο κ. Ν. Κ. Μουσούρης εν Βεργιάνας· τώ 259 Παπαντωνόπουλος εν Λονδίνω· τώ 263, 265 η δεσποινίς Βασιλικη Δ. Βόττη εν Τεργέστη, και τώ 260 ο κ. Μ. Ρ. εν Όδησσφ· τώ 259 η δεσποινίς Σοφία Α. Ραυτοπούλου· τώ 257, 258 ο κ. Γ. Βαρχλαντης εν Τουνι.

